

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bîndest yekbin!

► Sayı / Hejmar 134

► Mart / Adar 2001

► 250.000 TL.

**Gün güçbirliği;
gün eylemde güçleri
birleştirme günüdür!**

i ç i n d e k i l e r

3

Gün güçbirliği; gün eylemde güçleri birleştirme günüdür!

6

Ölüm tacirlerinin ve yaşayan ölülerin "yaşam seviciliği" üzerine

8

Topyekün saldırıya karşı topyekün direnişi örgütleyelim!

10

Devrimci örgütler arasında şiddet kullanımını mahkum edelim

12

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN Haydi 8 Mart'a!

14

15 Şubat 1999 ve Kürt ulusal sorunu...

16

Faşist Türk devleti saldırılarını yoğunlaştırıyor! Serhildan çağrısı neyin nesi?

19

"Fransa şaşırma, sabrımızı taşırma!"

22

Özel mülkiyet üzerine...

26

BİLDİRİLER-HABERLER-OKUYUCU MEKTUPLARI

30

Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

3

Gün güçbirliği; gün eylemde güçleri birleştirme günüdür!

**Topyekün saldırıya karşı,
topyekün direniş için
bugün atılacak ilk adım,
devrimci güçlerin,
açıkça devletten yana
tavır takınmayan
tüm güçlerin, çok somut
talepler temelinde,
yapılacak eylemlerde
eylem birliklerinin
sağlanmasıdır.**

Kuzey Kürdistan-Türkiye 12 Eylül dönemi günlerine benzer bir dönem yaşıyor. Kuşkusuz bütün ülkenin kaderi omuzu çok yıldızlı beş kişilik bir cuntanın iki dudağı arasında değil. Kuşkusuz o döneme göre kullanılabilen kimi haklar var. Bu anlamda en koyu askeri faşist diktatörlük dönemi değil yaşadığımız dönem. Fakat diğer yandan, düzen dışı ve içi 'sol' muhalif güçlere yönelen baskı ve saldırılar açısından, 12 Eylül dönemini aratmayan bir yoğunluk yaşıyoruz.

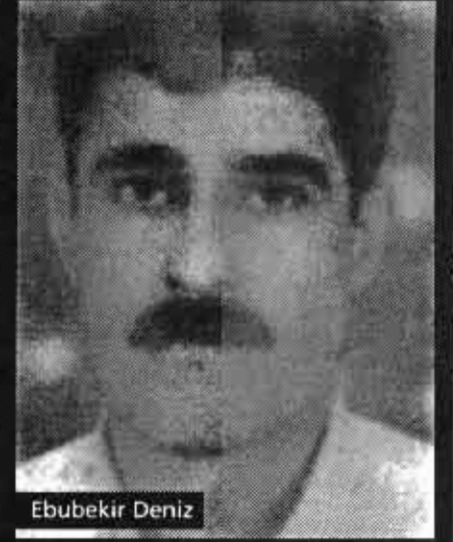
Düzen dışı sol, devrimci sol, sokak ortasında kurşunlanıyor (en son ölüm orucu afişlemesi yapan bir devrimcinin öldürülmesi olayında gördüğümüz gibi); zindanlarda üzerine bomba yağdırılıyor, kurşunlanıyor (19 Aralık hayat söndürme operasyonunda 32 devrimci katledildi); legal dergi büroları basılıp tutuklanıyor, işkencelerden geçiriliyor; F tipi hücrelerde tecrit zindanlarına atılıyor; kaybedilme tehdidi altında yaşıyor; devrimci örgütler her gün operasyon üzerine operasyon yiyor...

KAYIPLARI!

2001'de Kürdistan'daki ilk 'iki kayıp'ın akıbeti konusunda tavır belirleyici önemdedir. Ya gelececek bir kitle hareketi bu iki kaybın sorumlularının bulunup cezalandırılmasını sağlayacak, ya da bu ilk iki kayıp yeni kayıpların yolunu açacak.

Serdar Tanış

Ebubekir Deniz

Fakat yalnızca devrimci olanlar, düzen dışı olanlar değil, düzenin kabul ettiği sınırlar içinde muhalefet ve siyaset yapmaya çalışan 'sol' da en yoğun saldırıların hedefi... Legal partiler, dernekler, insan hakları örgütleri vb. basılıyor, arama bahanesiyle yerle bir ediliyor, yöneticileri tutuklanıp, sorgulanıyor.

ÖDP, EMEP gibi partiler bütün reformişt çizgilerine rağmen saldırı hedefleri. Devletten daha devletçi olan İP dışındaki legal partilerin tümü hedef tahtasında. Kuşkusuz saldırı sıralamasında ve yoğunluğunda farklılıklar var. Fakat bunlar relatif ve nicel farklılıklar.

Faşist devlet, kendi çizdiği sınırların biraz dışına çıkmaya kalkanları acımasızca cezalandırıyor.

HADEP'in özel bir konumu var. HADEP bütün gücüyle Kürt halkı ile devleti barıştırmaya çabılıyor. Bunun için belli minimum hakların verilmesini talep ediyor. AB'nin talepleri doğrultusunda, Kopenhag Kriterleri'nin Kuzey Kürdistan-Türkiye somutunda uygulanmasını talep ediyor. Düzen içi bir parti olarak çalışıyor. Fakat bu parti devletin gözünde engellenmesi gereken bir parti! Eğer bir Kürt partisi olacaksa, onu da doğrudan devlet kurmalıdır! Onun dışında kurulmuş bir parti olmaz! Devletin HADEP'e karşı tavrı bu. Bu kendini son dönemde HADEP'e saldırıların arttırılması biçiminde gösteriyor. Kuzey Kürdistan'da, "kayıp"lar dönemi yeniden başlatılmışa benziyor. 25 Ocak'tan bu yana iki HADEP yöneticisi "kayıp". Kaybeden-

lerin adresi belli: Silopi Jandarma İlçe Komutanlığı! Devletin bu bağlamda tavrı da açık: Devlet, kaybedenin kendisi olmadığını, Hizbullah veya PKK olabileceğini ima ediyor!!! Bu 2001'de Kürdistan'daki ilk 'iki kayıp'ın akıbeti konusunda tavır belirleyici önemde. Ya gelececek bir kitle hareketi bu iki kaybın sorumlularının bulunup cezalandırılmasını sağlayacak, ya da bu ilk iki kayıp yeni kayıpların yolunu açacak.

Bu yüzden sonuç alıcı bir kampanya yürütülmek zorunda! Bu kampanya bugün HADEP tarafından başlatılmış durumda. Bu kampanyayı genişletmek, yaymak gerek. Fakat şimdiye kadar bu sanki sadece HADEP'i ilgilendirmiş gibi yürüyor.

Devletin saldırılarının en alçakça ve barbarca olduğu alanlardan biri F tiplerine karşı mücadele alanı. Faşist devlet bir yandan en yoğun faşist saldırıyla, en küçük bir dire-

nişi bile ezmeye çalışırken, diğer yandan da ölüm orucu eylemini suskunlukla boğmaya çalışıyor.

Burada da görev; öncelikle dışarıda direnişi geliştirmek, yaygınlaştırmak; F tipine karşı mücadeleyi, devrimci grupların mücadelesi olmaktan çıkarıp halka mal etmek için yapılabilecek her şeyi yapmak...

Bütün gelişmelerin gösterdiği bir şey var:

Karşı devrim her alanda, yoğun, topyekün bir saldırı içinde.

"Topyekün saldırıya karşı, topyekün direniş" gerekli.

Kuşkusuz, egemen sınıfların saldırılarını geri püskürtecek güç, halkın, geniş halk yığınlarının örgütlü gücüdür.

Ve ne yazık ki sol güçler, gerçek anlamda halk yığınlarının örgütü, onları harekete geçirecek örgütler durumunda değildir, değiliz. Ve bütün eylemlerde temel hedef ve amacımız, bu hedefe varmak, halk yığınlarını harekete geçirmek olmalı. Eylemlerimiz, işçi ve emekçi yığınlarını ne ölçüde devrime yaklaştırdığı bakış açısıyla planlanmalı, başarısı bu soruya verilecek olumlu cevaplarla ölçülmelidir.

(Bunun tek istisnası PKK'dır. PKK bugün yanlış reformist bir çizgide de olsa, gerçek anlamda adına konuştuğu kitlenin önemli bir bölümünü örgüt etrafında birleştirmiş durumdadır. Ne yazık ki bu gücünü yanlış kullanmaktadır.)

Bugün halk yığınlarını harekete geçiremiyoruz. Gerçek durum bu.

Harekete geçirdiğimiz, halk yığınlarının çok küçük bir bölümünü oluşturan, kendi örgütlü güçlerimizdir. Bizim bu güçleri eylemde bir araya getirmemiz, halk yığınlarını da ilerletmek, onlara güven vermek açısından bugün atılacak ilk adımlardan biridir.

Topyekün saldırıya karşı, topyekün direniş için bugün atılacak ilk adım, devrimci güçlerin, açıkça devletten yana tavır takınmayan tüm güçlerin, çok somut talepler temelinde, yapılacak eylemlerde eylem birliklerinin sağlanmasıdır.

Çok somut talepleri doğru bulan bütün güçler,

örneğin; "Kayıplar bulunmalı, kayıpların sorumluları yargılanmalı, cezalandırılmalıdır";

örneğin; "19 Aralık katliamının sorumluları yargılanmalıdır" vb.

5

talepler temelinde yapılacak eylemlerde, katılan her örgütün eylemin genel talebini desteklemesi şartıyla, kendi yapacağı ajitasyon propagandayı kendisinin belirlediği biçimde, yani eylemde birlik ajitasyon-propagandada serbestlik şiarı temelinde, güçlerini birleştirebilir, birleştirmelidir.

Eylemde birlik, ajitasyon-propagandada serbestlik, mümkün olan en geniş birlikteliği sağlamak için mümkün ve doğru olan yoldur. Şu veya bu örgütün, veya örgütler ittifakının, diğer başka örgütlerin

-değişik neden ve gerekçelerle-ajitasyonunu-propagasını sınırlaması, bir anlamda belirlemeye kalkışması, gerçekte eylem birliğini zayıflatan, bazı hallerde imkânsız kılan tavırlardır. Bunun gerisinde değişik görüşlerin serbestçe savunulmasından duyulan korku yatmaktadır. Doğru görüşleri savunanların, değişik görüşlerin yarışmasından bir korkusu yoktur, olamaz.

Gün birlik ve mücadele günüdür.

16 Şubat 2001 ▲

Ölüm tacirlerinin ve yaşayan ölümlerin “yaşam seviciliği” üzerine...

6

...devrimcilerin
“ölüm seviciliği” vb.
üzerine demagoji
yapanlar,
ne olursa olsun
yaşamı amaç haline
getirenler, gerçekte
yaşayan ölümlerdir.
Bir ağacın,
bir solucanın hayatı ile
onların hayatının
amacı birdir.
Bir türlü yaşamak!!!
Onların yaşamı gibi
ölümü de
değersiz olacak,
Mao'nun deyimiyle
bir tüy kadar
hafif olacaktır.
Hayatı boyunca
devrim davası için
yaşayanlar,
mücadele edenlerin
hayatı olduğu gibi,
ölümü de değerli olacak
-ölümün biçimi
ne olursa olsun-
Mao'nun dediği gibi
“Tay dağından yüce”
olacaktır.

Devrimci tutsakların ölüm orucunun ölüm sınırına yaklaştığında ar-tan bir biçimde, medyada “devrimcilerin ölümü yücelttiği”, “devrimcilerin yaşamı sevmediği” vb. demagojileri yapıldı. Liberaller, ölüm orucunun, “yaşama düşman” bir eylem olduğunu; “yaşamın sarılacak en yüce değer olduğunu” vb. anlattılar. Bu demagojiler artık saldırının an meselesi haline geldiği 15 Aralık'tan itibaren daha da yoğunlaştı. Adalet Bakanı'nın son sözünü söyledikten sonra “Bundan sonra ölümlerin tek sorumlusu ölüm orucunu sürdürme kararını alanlar olacaktır.” direktifinin içini doldurdu kimi yazarlar... Bunlara göre, ölüm orucu bir nevi çılgınlıktı. Gençcik çocuklar daha yaşamadan, yüceltilen ölüme şartlandırılmışlardı vb. vb... Burjuva medyada icra edilen bu koruya Evrensel gibi gazetelerden katılanlar da oldu.

Bunların tartıştığı dikkat edilsin hiç bir biçimde, içinde bulunulan anda ölüm orucunun eylem biçimi olarak seçilmesinin doğru olup olmadığı vb. tartışması değildir. Bu taktik bir sorundur. İçinde bulunulan anın, andaki güç dengelerinin somut değerlendirilmesi ile ilgili, buna uygun müca-

dele yöntemlerinin ve biçimlerinin seçilmesi ile ilgili bir tartışmadır. Bu tartışma devrimciler arasında eylem öncesinde yürümüştür, eylem sonrasında da değerlendirmelerde yürüyecektir. Böyle bir tartışmada tartışan tarafların ortak bir çıkış noktası vardır: Devrime en iyi nasıl hizmet ederiz. Liberallerin çıkış noktası ve tartıştıkları bu değildir: Onlar için (nasıl olursa olsun) insan hayatı en yüce değerdir. Hiç bir şart altında bu en yüce değer “tehlikeye” atılamaz! Bu yüce değeri tehlikeye atan “hayata düşmandır” vb. vb.

Önce genel tartışma açısından şunları belirtmek istliyoruz:

► Komünist devrimciler açısından, “hayat” ne olursa olsun, hiç bir şart altında “tehlikeye atılmayacak” en yüce değer vb. değildir. Yaşam kendi başına bir değer değildir. Yaşama anlamını veren, onu yaşamaya değer yapan, onu değerlendiren, yaşamın içerdiği-dir. “Ne için yaşıyorum?”, “Amacım ne?”, “Yaşamda varmak istediğim hedef ne?”, “Yaşamı ne için kullanacağım?” diye sorar komünist devrimciler. Her insan gibi, onlar da yaşamlarına bir anlam verir, bir amaç belirler. Yaşam bu amaca hizmet eden bir araçtır ancak.

► Komünist devrimcilerin yaşamlarına verdikleri anlam; bu yaşamı, bütün yaşam boyunca, büyük insanlığın, yani işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin insanca yaşaması davasına katılmak için kullanmaktır. Yaşamak, komünist devrimciler için, komünizm davası için ömür boyu mücadele etmektir, savaştır. Onlar bunu yaşamı sevdikleri için, dünyayı sömürden, haksızlıktan kurtarmak için, herkesin insanca yaşayabileceği şartları yaratmak için, herkese daha iyi bir yaşam sağlamak için yaparlar.

Böyle bir yaşam, gerçekten de yaşamaya değer yaşamdır. Sevilmesi haklıdır. Komünistler yaşamı, yaşamın amacına varabilmek için, gerektiğinde uğruna ölmesini göze alacak ve bilecek kadar severler.

► Komünist devrimciler, devrim davasının sürekliliğinin bilincinde olarak, yaşamın bu davada kullanılacak bir araç olduğunun bilincinde olarak, sağlıklı ve uzun yaşamayı -komünizm davasına en fazla katkıyı yapabilmek amacıyla- isterler, buna dikkat ederler. Ancak, komünizm davasına katkının ancak ölmesi şartlarında daha büyük olacağı şartlarda, sağlıklarını-hayatlarını -evet bütün insanların daha iyi yaşamı için- tehlikeye atmadan, ölmekten de bir an çekinmezler.

Bir örnek verelim...

Cephede savaş sürdürülüyor. Düşmanın cephaneliğinin uçurulması, muharebeyi bitirecek, onlarca, yüzlerce komünistin ve halktan insanın ölmesini engelleyecektir. Bir canın fedası, yüzlerce başka canı kurtaracak, ve insanları komünizm davasına daha yakınlaştıracaktır. Böyle bir durumda bir komünist devrimci, hayatını feda edebilir. Ölümlü sevdiğinden vb. değil, yaşamı uğruna ölecek kadar sevdiğinden yapar bunu.

Yaşamın amacını salt kendileri için mümkün olan en iyi hayat olarak görenler; "Diğerleri beni ilgilendirmez!" diyenler, gerçekte bir bütün olarak yaşamı sevme vb. durumunda değildir. Sevdikleri bir tek şey vardır: Kendileri. Sevdikleri biricik yaşam ise kendi yaşamlarıdır. Fakat amacı bu olan bir yaşam, insanla, hayvan arasındaki farkı ortadan kaldırır. Sonuçta her hayvan da, bilinçsiz olarak da olsa, içgüdüsel olarak da olsa, hayatın amacı olarak kendi hayatını görür ve ona uygun yaşar.

Hayvanlara da haksızlık etmeyelim: Belli hayvan türleri, yaşamının ancak toplumsal olarak mümkün olduğunu deneme-yanılma yoluyla "öğrendikleri" noktada, içgüdüsel olarak kendi yaşamları dışında kendi türlerinin yaşamını da hayatın amacı olarak görür ve öyle yaşar. Bireyciliğin en uç noktada geliştiği yerde, bireyci insan için kendi yaşamı en yüce değer, biricik amaç haline gelir.

Kısacası liberallerin "hayata bağlılık", "hayatı sevmek", "hayatı yüceltmek" vb. üzerine ürettiği laflar, onların gerçekten hayatı sevdiğini vb. göstermiyor.

Ölümün yüceltilmesi suçlaması, bir devrimciye yapılabilecek en aptalca ve akçakça saldırılardan biridir.

Bir dava uğruna ölümü göze almak, buna hazır olmak, kuşkusuz davası yalnızca kendi bireyi olan bir bireyci için anlaşılmalıdır, "çılınca" bir şeydir.

Toplumsal düşünen devrimci için durum bu değildir. Bir devrimci, bir hedefe varmak için, eğer elinde çıplak camından başka bir silah yoksa, ölüm orucuna gidiyorsa, bu onun ölümü sevdiği, hayatı sevmediği, ölümü yücelttiği vb. anlamına gelmez.

Eğer bazı insanlar, belirli, gerçekte çok basit talepleri bile elde etmek için -örneğin hapiste tecrite karşı çıkmak

oldukça basit bir taleptir- ölüm orucuna gitmek durumunda ve zorunda kalıyorsa, o zaman öncelikle yapılması gereken şey, böyle bir basit talep için bile ölümü zorlayan sistemin sorgulanmasıdır.

Bu ne barbar, ne faşist bir düzendir ki; yüzlerce devrimci tutsak, tecrit hapsinin ne anlamı geldiğini duyurabilmek için, ölümü göze almak zorunda kalıyor. Bu ne barbar faşist bir düzendir ki; F tipine geçmek için, insanlar diri diri yakılıyor; cinayetlerine "Hayata Dönüş Operasyonu" adı konabiliyor. Sorgulanması gereken budur!

Bunu yapmayanlar, devrimcilerin "ölüm seviciliği" vb. üzerine demagoji yapanlar, ne olursa olsun yaşamı amaç haline getirenler, gerçekte yaşayan ölümlerdir. Bir ağacın, bir solucanın hayatı ile onların hayatının amacı birdir. Bir türlü yaşamak!!!

Onların yaşamı gibi ölümü de değersiz olacak, Mao'nun deyimiyle bir tüy kadar hafif olacaktır.

Hayatı boyunca devrim davası için yaşayanlar, mücadele edenlerin hayatı olduğu gibi, ölümü de değerli olacak -ölümün biçimi ne olursa olsun- Mao'nun dediği gibi "Tay dağından yüce" olacaktır.

Bu bağlamda, bugün burjuvazinin devrimci iradeyi teslim alma amacıyla yürüttüğü saldırıya karşı çıplak canlarını silah olarak kullanarak direnenler, "Teslim olmaksansa, ölüyoruz!" diyenler ve bu uğurda ölümün en zoru olan, hücre hücre ölmeyi göze alanlar, devrimci irade konusunda muazzam bir tavır sergilemekte; devrimci iradenin teslim alınamayacağını pratikte göstermektedirler. Böyle bir ölüm, onbinlerce bireyci liberalin değersiz solucan yaşamlarından daha değerlidir!

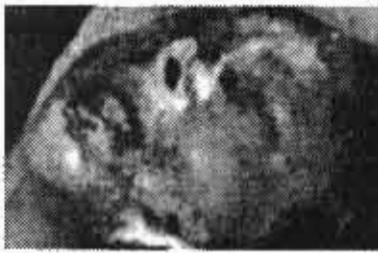
Kendi acınası hayatlarını her şey görenlerin bunu anlaması da mümkün değildir!

Topyekün saldırıya karşı topyekün direnişi örgütleyelim!

Her zaman olduğu gibi bugün de devrimci hareketin ihtiyacı olan birlik ve dayanışmayı sağlama yönünde üzerimize düşen görevi yerine getireceğiz. Bu yönde atılacak adımları desteklemek, oluşturulacak platform, güçbirliği veya eylem birliklerinde yer almak yönündeki pratiğimizi sürdüreceğiz.

8

19 Aralık 2000 tarihinde devletin cezaevlerinde F tipi hücrelerde tecride karşı ölüm orucu yapan devrimci tutsaklara yönelik giriştiği vahşi saldırı, F tipi cezaevlerinde başka araçlarla sürdürülüyor.

Devlet, saldırı sonrasında devreye soktuğu F tipi hapisanelere gönderdiği devrimcileri bu hücrelerde tecrit etmeye devam ediyor. Hem de devlet adına konuşan kimi sözcülerinin de yer yer ifade ettiği "bu tür cezaevlerinin sosyal yaşamı ortadan kaldırdığı" vb. vb. eleştirilerine rağmen devlet bunu yapıyor. Şimdi 1500 civarında devrimci tutsağın açlık grevini sürdürdüğü, 500 civarında devrimci tutsağın ise ölüm orucunda bulunduğu F tipi cezaevlerinde devrimci tutsaklar devletin açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimcilere yönelik "tıbbi müdahale" saldırısı ile karşı karşıyadırlar. Açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsaklara –onlar tıbbi müdahaleyi reddettikleri halde zorla– "tıbbi müdahalede bulunmakta, ama 19 Aralık 2000 tarihindeki saldırı sırasında yaraladığı, kurşunladığı dev-

rimci tutsakların tedavilerini yapmamaktadır. Saldırı sonrasında F tipi hücrelerde tecride gönderilen devrimciler, gerek saldırı sırasında aldıkları yaralar gerekse F tiplerine sevk sırasında yapılan işkencelerden dolayı ciddi sağlık sorunları ile karşı karşıyadırlar.

Cezaevlerinde tecride gönderilen devrimci tutsaklara yönelik devlet saldırıları bunlarla sınırlı değildir. Avukatlarla ve ailelerden görüşmeden, içeriye alınacak giyim kuşama; yeme içme temininden gazete alınmasına; radyo yayını işkencesinden askeri usulde sayım almaya kadar... bir dizi saldırı cezaevlerinde uygulanmaktadır. 12 Eylül darbesi sonrasında aratmayacak saldırılar bugün F tipi cezaevlerinde uygulanmaktadır.

Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün açlık grevi ve ölüm orucu sırasında yaptığı "mutabakat sağlanmadan cezaevlerine geçilmeyeceği" yönündeki açıklamasına rağmen saldırı sonrasında devrimci tutsaklar –"cezaevlerinin tahrip olması", "yer sıkıntısı" vs. türünden "gerekçelerle"– F tipi cezaevlerine gönderilmişti. Geline nokta faşist

Türk devletinin bu ikiyüzlü ve sahtekâr politikası sürmektedir.

Adalet Bakanı'nın bu açıklaması çeşitli kişi ve kurumlar tarafından defalarca "hatırlatılması" üzerine başta Adalet Bakanı olmak üzere devlet sözcüleri, büyük bir pişkinlikle sahtekarlığı sürdürmekte, böyle birşeyin artık gerçekleşmeyeceğini, "artık F tiplerinden geriye dönülmeyeceği", "böyle bir operasyondan sonra F tipi cezaevlerinden vazgeçilemeyeceğini" ifade ediyorlar.

Yine devlet, açlık grevlerinin ve ölüm oruçlarının sona erdirilmesi, F tipi cezaevlerinin boşaltılması veya "iyileştirilmesi" konusunda diyalog çağrısında bulunan kimi kişi, kurum ve kuruluşların taleplerine sağır kalmakta ve çok açık bir biçimde hiçbir pazarlığa girilmeyeceğini söylemektedirler. Bunun anlamı, faşist Türk devletinin; devrimci tutsaklara yönelik tecrit zulmüne devam etmesidir; onlara tecrit koşullarında işkenceler uygulamasıdır; devrimci değerlerine yönelik saldırılara hız vermesi; devrimci tutsakları sakat bırakması, katletmesi vb. vb. dir.

Devletin, cezaevlerindeki devrim-

ci tutsaklara yönelik gerçekleştirdiği katliamın gerçek boyutlarıyla görülmesini engellemek, cezaevlerinde ve devrimcilere yönelik F tipi tecride karşı yükselebilecek tepkiyi engellemek amacı ile bir dizi saldırıya başvurmaktadır.

Açlık grevi veya ölüm orucundaki tutsak yakınlarının seslerini duyurabilme yönündeki tüm çabalarının karşısına polis -veya jandarma- dikilmektedir. En ufak bir basın bildi-

risinin bile okunması jopla bastırılmakta, insanlar yerlerde sürüklenmekte, gözaltılarında işkencelere maruz kalmaktadırlar. Tutuklu yakınlarının örgütlerine yönelik saldırılar sürmektedir. TAYAD kapatılmıştır. Cezaevlerindeki devrimci tutsakların avukatlarına yönelik saldırı kampanyası başlatılmıştır; avukatlar devletin hedefi durumundadırlar. Cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırıya karşı sesini yükselten ve insan hak ve özgürlüklerini sorgulayan demokratik kitle örgütleri devletin baskısıyla karşılaşmaktadır. Kapatılan İHD'lerin sayısı artmaktadır. İHD ve diğer kitle örgütlerinin yöneticileri hedef tahtasına oturtulmakta, bunlara yönelik saldırıların yolu açılmaktadır. Kimi sol legal partilere yönelik saldırılarda, parti yöneticileri gözaltına alınmış, haklarında davalar açılmıştır. Devletin saldırıları sol muhalif basına da yönelmektedir. Dergiler toplatılmakta, yazar ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürleri hakkında davalar açılmakta, dergi bürolarına baskınlar düzenlenmekte, devrimci gazete ve dergilerin çalışanlarına yönelik saldırılar örgütlenmektedir. Gözaltında kayıplara yeni halkalar eklenmektedir. Bunun en son örneği "Yaşadığımız Vatan" dergisi okuru Yusuf Kırmızıoğlu gözaltında kaybedilmiştir.

Devletin tüm bu dizginsiz saldırılarına emirleri medya da suskunluğu ile destek vermektedir. Sessizliğin ortasında devletin topyekün saldırısı sürmektedir.

DEVRİMCİ DAYANIŞMAYI GÜÇLENDİRELİM!

Devletin cezaevlerindeki devrimcilere yönelik saldırıları karşısında öncelikle sessizliği bozmak gerekmektedir. Görev, devletin cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırısına karşı devrimci dayanışmayı göstermek ve tepkiyi örgütlemektir. Açlık grevlerine ve ölüm orucuna saldıran, ölüm orucundaki ve açlık grevlerindeki devrimci tutsakları F tipi cezaevlerinde tecrit eden, tüm bu saldırılara karşı sesini yükselten kesimler faşist devlet terörü ile susturmaya çalışan devlete karşı, devletin topyekün saldırılarına karşı topyekün direnişi örgütlemek her zamankin-

den daha önemli ve ivedidir.

İçinden geçtiğimiz dönem devrimci hareketin omuzlarına dayanışmayı yükseltme görevini yüklemektedir. Bu görevi yerine getirmek, topyekün direnişi örgütlemek ve öncelikle açlık grevi ve ölüm orucuna yönelen saldırılara karşı çıkabilmek için her zamankinden daha fazla çaba sarfedilmeli ve bir an evvel sessizliği kırma yönünde güçleri birleştirerek adımlar atılmalıdır.

Devletin cezaevlerine yönelik saldırısı devrimci güçler arasındaki birlik ve dayanışmayı güçlendirmiştir. Faşist devletin saldırılarına karşı devrimci dayanışma silahı çok iyi bir biçimde kullanılmalı; içerdekilerin "siper yoldaşlığı" dışarıda da hayat bulmalıdır. Bunun pratik ifadesi olan eylem birlikleri örgütlenmesi bir an evvel hayata geçirilmeli; devletin çok yönlü saldırısına karşı birlikte mücadele edilmelidir. Devrimci örgütlerin sık sık yinededikleri güç ve eylem birliği bugün sağlanamayacaksa hangi gün sağlanacaktır? Devrimci dayanışma bugün gösterilmeyecekse, ne zaman gösterilecektir?

Evet, bugün her zamankinden daha çok birliğe, dayanışmaya ve direnişi birlikte örgütlemeye ihtiyacımız vardır. Kim ki buna karşı çıkıyor ve devrimciler arasında oluşturulması gereken güç ve eylem birliklerine sudan gerekçelerle karşı çıkıyor, pratikte buna katılmıyor veya bu yönde atılan adımları sekteye uğratıyorsa o örgüt öncelikle devrimci dayanışmadan, devrimcilerarası dayanışmadan birşey anlamamış demektir.

Biz Bolşevik Partizan olarak her zaman olduğu gibi bugün de devrimci hareketin ihtiyacı olan birlik ve dayanışmayı sağlama yönünde üzerimize düşen görevi yerine getireceğimizi belirtmek istiyoruz. Bu yönde atılacak adımları desteklemek, oluşturulacak platform, güç birliği veya eylem birliklerinde (eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda da serbestlik ilkesinin işlediği koşullarda) yer almak yönündeki pratiğimizi sürdüreceğiz.

Faşist Türk devletine ölüm!
Katliamların hesabı devrimle sorulacaktır!

Devrimci irade teslim alınamaz!
Yaşasın devrimci dayanışma!

17 Şubat 2000 ▲

Devrimci örgütler arasında

şiddet kullanımını mahkum edelim!

Bir kez daha, devrimci örgütlerin, devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanımını reddeden bir ortak açıklama imzalanmasını öneriyoruz.

Bundan yaklaşık 20 yıl önce, Kasım 1981 tarihli Bolşevik Partizan sayı 14/4'te, devrimci örgütler arasında şiddet kullanımından doğan olumsuzlukları aşmak için tavır takınmıştık. Sözkonusu tavrımızı sonraki yıllarda da birçok kez devrimci kamuoyuna sunduk ve devrimci örgütlerin tavır takınmasını, bu tavrımızı imzalamalarını talep ettik.

Her seferinde, kendilerinin de devrimci örgütler arasında şiddet kullanımını doğru görmediklerini açıklamalarına rağmen, bugüne dek hiçbir devrimci örgüt devrimciler arası şiddeti ilkesel olarak reddeden tavrımızı, ortak açıklamayı imzalamaya yanaşmadı.

Kuşkusuz, laf düzeyinde devrimciler arasındaki şiddete karşı olduklarını açıklamalarına rağmen bizim ortak imzaya sunduğumuz tavrımızı imzalamaya yanaşmamalarının bir açıklaması vardır.

Herşeyden önce bilince çıkarılması gereken bir olgu, devrimciler arası şiddete karşı olduğunu açıklayanlar, esas olarak saldırıya maruz kalanlar oldu. Bu bağlamda anda relatif güçlü olanlar, kendilerine oranla güçsüz olana saldırmakta, şiddet uygulamakta ya da en basitinden güçsüz olanın ajitasyon-propagandası engellenmektedir. Anda güçlü olanın güçsüze karşı saldırı tavrı, bir örgüt içinde çıkan muhalefete veya sözkonusu örgütten ayrılanlara karşı tavırda da kendisini göstermektedir.

Örneğin belli dönem devrimciler arası şiddete karşı olduğunu dile getirenler, sorun kendilerini doğrudan ilgilendirdiğinde yaptıkları açıklamaya uygun davranmamakta; kendilerinden ayrılanlara ya da kendilerine devrimci kamuoyu önünde eleştiri getirenlere şiddet uygulamaktadırlar. Türkiye devrimci hareketinin kır-

sa geçmiş tarihinde olan ve hâlâ da yer yer gündeme gelen örneklerden üçü şöyledir:

Dev-Sol ayrışmasında, şimdi DHKP ve DHKP-C olarak tanınan örgütle, şimdi Dev-Sol olarak tanınanlar arasında çatışmalar olmuştur. Bu çatışmalar hâlâ devam etmektedir. İkinci örnek: MLKP ile KP/İÖ ayrışması sonrasında yaşanmıştır. Esas olarak MLKP'nin KP/İÖ'ye karşı saldırıları olmuştur. MLKP taraftarları KP/İÖ taraftarlarına göre güçlü oldukları için ayrılıklarından bu yana geçen süreçte değişik eylemlerde KP/İÖ taraftarlarına saldırılarda bulunmuşlardır. Son yıllarda yaşanan örneklerden biri de, TKP (ML)'nin kendi içine yönelik yaptığı ve adını "Kardelen Harekâtı" koyduğu süreçte yaşandı. Bu süreçte birçok kişinin öldürülmesi, işkenceden geçirilmesi vb. olayları yaşandı.

Durumun vehametini gösterebilmek için bu örneklemelere devam etmeye gerek yok aslında. Ama Kasım 1981'de tavrımızı devrimci kamuoyuna sunduğumuz tarihten bugüne kadar, tavrımıza uygun davranmadığımız; devrimcilerarası şiddet uygulaması konusunda yaşanan her somutta komünist sorumlulukla devrimcilere uyarıda bulunduğumuzu; saldırıların bize yöneldiği noktalarda da aynı tavır takındığımızı bilince çıkarmak gerekiyor. Biz saldırıların bize yöneldiği durumlarda, içimizde yükselen intikam alma seslerine geyummadık, bunlara karşı ideolojik-siyasi mücadelemizi yürüttük; partimizin çizgisine ters hareket edenlerle yürümeyeceğimizi açıkça ortaya koyduk.

Devrimci örgütler devrimciler arası şiddeti ilkesel olarak reddeden tavrımızı imzalamadılar. Devrimci

örgütlerin ortak imzaya sunduğumuz tavrımızı imzalamamalarının gerisinde yatan onların kendi pratikleridir. Kendilerini "güçlü" gördükleri anda başta kendilerinden ayrılanlar olmak üzere devrimci gruplara şiddet uygulama pratiklerinden kopuşu gerçekleştirememeleriyle ilgilidir.

Bizim önerdiğimiz ortak açıklamanın imzalanması, ortak açıklamaya imza koyan örgütlerin birbirlerine karşı yükümlülük altına girmelerine yolaçacaktır. Devrimci örgütlerin büyük çoğunluğu soruna salt kendi dar grup çıkarları açısından baktığından; olası bir çatışmada eli kolu bağlı kalmamak için, böylesi yükümlülüklerin altına girmeye yanaşmıyorlar.

Biz, böyle bir anlaşmanın sihirli değnek olmayacağını biliyoruz. Yine de örgüt ve grupların, devrimci örgüt ve gruplar arasındaki ilişkilerde, şiddeti ilkesel olarak reddettiklerini açıkladıkları bir ortak açıklama, şiddet kullananların tecrit edilmesi için bugünden daha olumlu şartlar yaratacaktır. Ayrıca böylesi bir açıklama, açıklamayı imzalayan her örgütün kütlesine vereceği bilinç açısından da çok önemlidir. Ortak açıklama, en azından uzun vadede devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanımına son verebilmek için bugünden atılmış bir adım olacaktır.

İlk kez 1981 Kasım ayında devrimci kamuoyuna yayınladığımız daha sonra da çeşitli kereler yinelediğimiz tavrımızı bir kez daha yayınlıyor; tüm devrimci örgütlerin bu yaklaşımı "ortak açıklama" olarak imzalamasını talep ediyoruz.

Neden bir kez daha? Bu sorunun cevabı kısaca şöyledir: Faşist Türk devleti Kuzey Kürdistan-Türkiye'de

1- Bütün devrimci gruplar, **devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin barışçı yöntemlerle, şiddet kullanılmadan** çözümlenmesini ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdır.

2- Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, **devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşıdevrime hizmet ettiğini** ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.

3- Bütün devrimci gruplar, bu sorunu **"ilkesel bir sorun olarak görmeyen"** gruplara karşı ortak tavır almali; onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir.

4- Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarla da tavır takınılmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlanmalıdır.

5- Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba; ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere yaptığı fiili saldırılar karşısında, **hızzat saldırı sırasında** saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii hakkıdır. **Saldırıları, saldırı içinde karşıdevrimci konumdadırlar.** Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu, saldırıyı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde **karşı saldırı** ile cevap verilmesi red edilmelidir.

6- Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırıların haklı çıkarmak için; saldırılanlar hakkında "ajan", "ajan provokatör", "MIT'le işbirliği", "ajan provokatör örgüt", "karşıdevrimci" vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe olarak gösterilmektedir. Bu tavır red edilmelidir.

İlke olarak, **ispatlanmayan iddialar** red edilmeli; is-

patlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler, **iftiracı ve gayri ciddi** olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir.

7- Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşıdevrimci", "ajan provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli **karşıdevrimci eylemler** yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de karşıdevrimci nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.

Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşıdevrimci" olduğunu söylemek için, o kişinin veya örgütün, **hakim sınıflarla birleştiğini**; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini **ispatlamak** gerekir.

8- Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşıdevrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir.

9- Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol; saldırıya aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol en geniş devrimci kamuoyu içinde teşhir ve tecrit olmalıdır.

10- Bu konuda eğitime önem verilmeli. Devrimciler arasında, kamuoyu önünde -en ağır ve fakat gerçekten temelli polemik de içeren- açık ideolojik mücadelenin ve eylem birliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır.

(Bolşevik Partizan 14/4, Kasım 1981, sayfa 11-12)

işçilere, emekçilere tüm ezilenlere yoğun saldırı durumundadır.

Bu saldırının ilk hedefi de devrimciler, komünistlerdir. Son üç aydır saldırıların en yoğun alanı cezaevleri oldu. Hakim sınıfların tüm barbarlığıyla saldırıya geçtiği, 12 Eylül'80 cuntası dönemini ve karanlık günlerini andıran yoğunlukta saldırı ve baskalarının yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Faşist Türk devleti, 19 Aralık 2000 tarihinde cezaevlerine gerçekleştirdiği saldırılarıyla onlarca devrimciyi katletti, yüzlercesini yaraladı, ikibin civarında devrimci tutukluyu F tipi cezaevlerine koydu.

İşte böylesi bir dönemde devrimciler arası birliğin, ortak mücadelenin geliştirilmesi, hakim sınıfların doğrudan saldırıda bulunmadığı dönemlere göre çok daha gereklidir.

Fakat, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinin bir türlü son bulmayan yanlış geleneği, faşist Türk devletinin cezaevlerine saldırıları sonrasında yeniden kendisini gösterdi. Devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanımı, özellikle yurtdışında yapılan bazı eylemlerde yeniden gündeme geldi, yaşandı.

Örneğin MLKP taraftarları KP/İÖ taraftarlarına; DHKP-C taraftarları Dev-Sol taraftarlarına (KP/İÖ taraftarları ile Dev-Sol taraftarları birlikte yürüdükleri için KP/İÖ taraftarları da saldırıda şiddete maruz kalmışlardır) ve TKP/ML taraftarlarına saldırmışlar, şiddet uygulamışlardır.

Devrimciler arası ilişkilerde şiddet kullanımını ilkesel olarak reddetme tavrını bilince çıkarmak; sözkonusu

devrimci örgütlerin yanlışlarını görmesini sağlamak ve devrimcilerin eylem birliğine hizmet etmek amacıyla da tavrımızı bir kez daha devrimci kamuoyuna sunuyoruz. 1981'de takındığımız tavır yukarıdadır.

Tüm devrimci örgütlerden, devrimciler arası ilişkiler bağlamındaki bu tavrımızı imzalamasını talep ediyoruz. Fakat şu ya da bu nedenle tavrımızı madde madde tüm noktaları imzalamaktan yana olmayan devrimci örgütlere alternatif önerimiz şudur:

Devrimciler arası ilişkilerde şiddet kullanımının ilkesel olarak reddedilmesi ve şiddet uygulayan devrimci örgüte karşı ortak tavır takınılacağına açıklanması.

Haydi 8

Kadınların kurtuluşu mücadelesinin simgesi 8 Mart bu yıl faşist Türk devletinin devrimci-demokrat muhalefete var gücüyle saldırdığı, ülkenin mezar sessizliğine boğulmaya çalışıldığı bir döneme rastlıyor...

Devrimci demokratik muhalefet üzerindeki baskılar hapishanelerde ve dışarda her geçen gün biraz daha şiddetleniyor. Devrimci tutsakların diri diri yakılarak katledilmesinin gösterdiği gibi faşist Türk devleti barbarlıkta sınır tanımıyor. Devrimci demokrat kadın ve erkek tutuklular açlık grevleri ve ölüm oruçlarını yaygınlaştırarak devletin saldırganlığına karşı direnişi sürdürüyorlar. Tüm baskılara rağmen dışarda da F-Tipine karşı eylemler sürüyor. Bu mücadele içinde devrimci ve demokrat kadınlar en ön saflarda yerlerini alıyor ve "kavganın yarısını omuzlamaya" hazır olduklarını pratikleriyle sergiliyorlar.

Hıçbir barbarlık devrimcilerin-komünistlerin seslerini kısma, mücadelelerini bastırmaya yetmez! Faşizmin işkencehanelerinde, bütün devrimcilerin uğradığı baskılar yanında gözaltında her kadın devrimci cinsel saldırı ve tecavüz tehditiyle karşı karşıyadır. Faşizmin pençesine düşen her devrimci-komünist kadın fiziki şiddet yanısıra kadınlık onurunun ezilmesini amaçlayan saldırılarla karşılaşmaktadır. Fakat tüm bunlar devrimci-komünist kadınların mücadele azmini yıldırmaya yetmiyor, yetmeyecektir. De falarca ispatladıkları gibi **içerde ve dışarda hücreleri parçalamaya** mücadelelerinde cesurca yerlerini almaya devam edeceklerdir. Bu yıl 8 Mart'ta tüm eylemlerimizde faşist Türk devletinin devrimci ve demokrat tutsaklara karşı vahşi saldırısının teşhir özel bir yer tutacaktır.

12

Mart'a!

Bizler, sadece 8 Mart'tan 8 Mart'a değil, her gün ve hayatın her alanında baskı ve sömürüye, horlanmaya, haktan yoksunluğa karşı mücadelemizin sürdürülmesinin gerektiğini bilince çıkarıyoruz. Özel dikkatimiz dün olduğu gibi bugün de sınıf bilinçli işçi ve emekçi kadınlar arasında örgütlenmemizin güçlendirilmesindedir. Kadınların kurtuluşu mücadelesine ilişkin çizginizin, örgütsel kazanımlarla birleştirilmesi en acil görevimiz olarak önümüzde durmaktadır. İşçi ve emekçi kadınların sınıfsal, cinsel, ulusal ezilmişliklerini, sorunlarını ve çıkarlarını daima gözeten, onların taleplerine büyük bir duyarlılıkla sahip çıkan bir pratiğin geliştirilmesine devam edilmesi ivedi görevimizdir.

Bütün dünyada olduğu gibi Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de devrimci ve komünist hareketin geriletildiği, düzen içi mücadelenin, reformizmin rüzgarlarının estiği bu dönemde yılmadan, sabırla ve ilkelermize sıkı sıkıya sarılarak günlük çalışmamızı sürdürmemiz büyük önemdedir. Bu bizim için herşeyden önce komünist ideolojiyi, komünist siyaseti, emekçi kadınların kurutuluşu programımızı, pratik mücadele içinde fabrikalara taşımak demektir. Görev, inatçı, yorulmaz bir çalışmayla, öncelikle işletmelerdeki en ileri kadın işçileri partiye, kurtuluş yoluna kazanmaktır.

Bolşevik kadınlar olarak, hep daha fazla, daha çok enerjiyle mücadele etmemiz gerektiğini, sınıf bilinçli kadın arkadaşları komünist düşüncelere ve partimize yakınlaştırmak için daha atak ve cesur olmamız gerektiğini bilince çıkarmamız zorundayız. Bu bilinçle, bu 8 Mart'ta da bulunduğumuz her alanda ajitasyon-propaganda faaliyetimizle, çeşitli eylemlerimizle sınıf bilinçli kadınlara ulaşma, onları bir adım daha kendimize yaklaştırmak, örgütlenme ağlarımızı sıklaştırma azmiyle, haydi görev başına!

Haydi tüm enerjimizle Komünist Kadın Hareketi'nin inşasını ilerletmeye!

- Yaşasın Komünist Kadın Hareketimizi!
- Yaşasın Bolşevik Partimizi!

Şubat 2001 ▲

h a r e k e t i i ç i n

15 Şubat 1999 ve Kürt ulusal sorunu...

15 Şubat 1999 tarihi, faşist Türk devletinin CIA-MOSSAD-MİT işbirliğiyle PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı Kenya'dan kaçıran esir aldığı tarihtir.

16 Şubat 1999'da faşist Türk devletinin Başbakanı Ecevit'in yaptığı basın toplantısındaki açıklamasıyla, Öcalan'ın TC'nin eline esir düştüğü ve Türkiye'ye getirildiği tüm dünyaya duyuruldu.

Öcalan'a karşı yapılan bu korsanlık, aslında PKK'yi önderliksiz bırakmak ve Öcalan şahsında Kuzey Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini bütünüyle bastırmayı amaçlayan uluslararası bir komplonun parçasıydı.

Öcalan'ın TC'nin eline bir tepside sunulur gibi teslim edilmesi, TC'nin Öcalan'ı esir alması, sadece PKK'ye değil bir bütün olarak ezilenlere, ilerici insanlığa karşı bir saldırıydı.

Şöyle ki, PKK, yanlış, milliyetçi, reformist çizgisine rağmen, gerek emperyalist güçlerin, gerekse onların medyası tarafından yönlendirilen emekçi kitlelerin gözünde "sosyalizmin" savunucusu olarak görülüyordu. Bu bağlamda PKK'ye olan saldırı, aynı zamanda gerçek sosyalizm savunucularına da yönelen bir saldırıydı.

Türk hakim sınıfları, Öcalan'ı esir almalarını "büyük zafer" çığlıklarıyla, TC'nin ne kadar büyük bir devlet olduğunu, "terorizmin belini" nasıl kırdıklarını, kimsenin TC'ye gücünün yetmeyeceğini vb. vb. tespitlerle kullandılar. Bu "zafer çığlıkları"na paralel olarak da Kürtlere karşı pogrom havası yaratıldı... "Asalım, keselim" çığlıkları her yanı sarıdı.

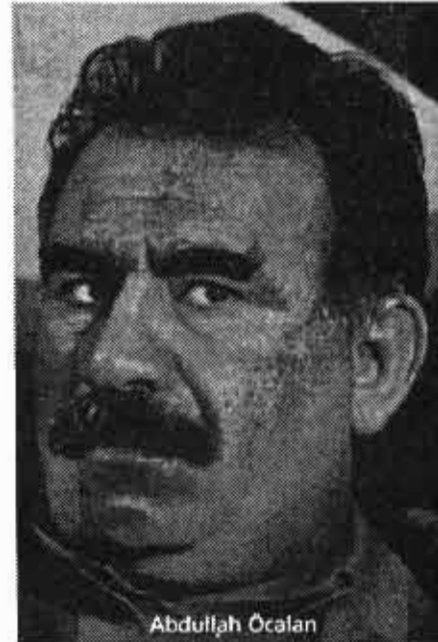
Bu saldırganlık sadece Kürtlere karşı yönelmedi. Öcalan'ın esir alınmasını protesto etmek için ses çıkaranlara karşı en yoğun saldırılara başvurulurken, faşist Türk devleti aynı zamanda devrimciler, kömünistlere de "bana baş kaldırmanın sonu budur" diyerek daha da saldırganlaştı.

Öcalan'ın esir alınması sonrasında TC

için, kararı önceden verilmiş "yargılama" sürecine girildi. TC'nin tarihinde en hızlı biçimde gerçekleştirilen "yargılama" sonrasında Öcalan idama mahkum edildi. Türk hakim sınıfları Öcalan şahsında, gerçekte Kürt ulusal hareketini yargıladılar ve mahkum ettiler...

Faşist Türk devleti Öcalan'ı TC ile barış, "demokratik cumhuriyet" vb. düşünceleri savunduğu için esir alıp idama mahkum etmedi. Hayır, TC, Öcalan'ı TC'ye isyan bayrağını kaldırdığı, silahlı mücadeleye, Kürt ulusal hareketine önderlik ettiği için idama mahkum etti. TC Öcalan'ı, -en azından belli bir dönem- Kuzey Kürdistan'ın bağımsızlığını, özgürlüğünü istediği, sömürgeci TC'nin Kuzey Kürdistan'dan çıkmasını, atılmasını istediği için idama mahkum etmiştir.

Öcalan'a idam kararı, sadece Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bir idam kararı değil, aynı zamanda TC'nin "vatanı ve milleti ile bölünmez bütünlüğü" irkçi ilkesine karşı gelen, ulusların ayrı devlet kurma hakkını, tüm azınlık milliyetlerin tam hak eşitliğini savunan herkese karşı ilan edilen bir idam kararıydı.

Abdullah Öcalan

Bu idam kararı, faşist Türk devletinin yıkılması, yerine gerçekten demokratik bir yapılanmanın, düzenin geçmesi için devrim mücadelesi yürüten tüm devrimcilerle karşı: eşitlik, özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm isteyen herkese karşı yönelen bir idam kararıydı. Kısacası, bu idam kararı faşist devlete muhalif olan tüm ilerici, demokrat, yurtsever, devrimci ve kömünistlere, işçi ve emekçilere yönelen bir karardı.

Sömürgeci faşist Türk devleti, Öcalan şahsında Kürt ulusal hareketine, Kürt ulusuna karşı sürdürdüğü baskı ve zulüm... politikasını bugün PKK'yi tümünden teslim alma, yoketme siyaseti temelinde de sürdürmeye devam ediyor.

PKK'nin düzenle barışma, uzlaşma siyasetinden bağımsız olarak, faşist Türk devletinin Kürt ulusuna, Kürt ulusal hareketine karşı baskı, zulüm ve her türlü Türkleştirme, yoketme, esir alma vb. vb. siyasetine karşı çıkmak, her demokrat, devrimci ve kömünistin görevidir.

Öcalan'ın korsan bir eylemle esir alınmasına, idama mahkum edilmesine karşı da mücadele her demokrat, devrimci ve kömünistin görevidir.

Faşist Türk devletinin Öcalan'ı idama mahkum etmesi kararını da reddediyor, Öcalan'ın kayıtsız şartsız serbest bırakılmasını talep ediyoruz.

Nasıl ki devrimciler, kömünistler bu sömürü düzenini yıkmak için mücadele ettikleri için suçlu değilse, Öcalan da ulusal baskıya karşı çıktığı ve bundan dolayı sömürgeci TC'ye karşı isyan ettiği, silahlı mücadeleye önderlik ettiği için halk nezdinde suçlu değildir.

15 Şubat 1999, Öcalan'ın esir alınması somutunda Kürt ulusuna karşı sömürgeci, irkçi, faşist siyasetin, saldırganlığın uygulandığı bir tarihtir. Bu bilinçle Öcalan şahsında Kürt ulusuna karşı yönelen tüm saldırıları da lanetliyoruz.

TC'nin Öcalan'ı esir alması sonrasında da da, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü baskı, zulüm, zorla Türkleştirme, inkar, yo-

keime vb. siyaseti, bir kez daha, TC'nin terörist, faşist bir devlet olduğunu ortaya koymaktadır.

Sorun bu gerçeği görmek ve kavramaktır. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun bu sömürgeci faşist devletle anlaşarak, bu devletle barışarak gerçekleşmeyeceğini görüp kavramaktır esas mesele.

Genel Başkanı Öcalan başta olmak üzere PKK'nin tüm yönetim kademeleri, PKK eksenli değişik tüm örgütlenmelerin 15 Şubat 1999 sonrası tavırları bu gerçeğin kavranmadığını; bunun da ötesinde, PKK'nin TC ile barış temelindeki "demokratik cumhuriyet" siyasetinin, Anayasal temeldeki bazı kültürel hakların Kürt ulusunun kurtuluşu olarak sunulduğunu, PKK'nin düzenle, devletle birleşmeye hazır olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

PKK ve PKK eksenindeki örgütlenmeler, 2. yıldönümünde 15 Şubat 1999'u "kara gün", "ulusal yas günü" vb. olarak adlandırmakta; Öcalan'ın esir alınmasını değişik eylemlerle protesto edip "Öcalan'a özgürlük" talep etmektedirler. Öcalan'ın esir alınmasına karşı protestolar ve "Öcalan'a özgürlük" talebi doğru ve haklıdır. Fakat bu haklılık, gerek Öcalan'ın ve onun önderliğindeki PKK'nin andaki siyasetinin düzenle uzlaşma siyaseti olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Geçmişteki çizgisinin ne olduğunu, hangi aşamalardan geçtiğini vb. tartışmayı bir kenara bırakıp andaki duruma kısaca bakarsak, PKK'nin siyasetinin, çizgisinin bazı temel direkleri şöyledir.

PKK'nin, özellikle Öcalan'ın esir alınması sonrasında, İmralı sürecinde Öcalan'ın savunmalarıyla ulusal kurtuluşçu bir çizgiye sahip olmadığı; Kürt ulusunun kurtuluşu olarak savunulanan, faşist Türk devletinin varlığını koruduğu şartlarda, bazı Anayasal değişikliklerle elde edilecek hak kısıntıları olduğu ve Kürt ulusal sorununun çözümü olarak sunulan bu siyasetin burjuva anlamda bile "ulusal kurtuluş" olmadığı açıkça ortadadır.

PKK çizgisinin "antiemperyalistliği" tutarsız, uzlaşmaya açık olan bir siyasetten, emperyalistlerin TC üzerinde uygulayacağı baskıyla Kürt ulusal sorununu çözmeye diplomatik çabalarından; Türk hakim sınıflarına "Kürt sorununu siz bizimle bu geri şartlarda çözmezseniz, o zaman emperyalistler Türkiye'nin içişlerine karşır hale gelirler ve Kürt sorununu kullunurlar; tarihte de hep kullan-

mışlardır" biçimine bürünmüştür. Yani her iki durumda da PKK'nin antiemperyalist bir çizgiye sahip olmadığı ortaya çıkmıştır.

PKK, TC ile barış temelinde "demokratik cumhuriyet" savunusunu burjuva düzenin, en iyi hâlde de burjuva demokrasisinin yüceltilmesi çerçevesinde ele almaktadır. Burjuva sistemde ulusal kurtuluşun mümkün olduğunu, somutta da TC anayasasının kimi yanlarının değiştirilerek, kültürel bazı hakların elde edilmesiyle Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunun mümkün olduğunu emekçi kitlelere empoze etmektedir.

PKK bir yandan kitleleri düzene entegre etmek için ulusal kurtuluşun, özgürlükten bahsederken, diğer yandan ise, gerçekte ulusal kurtuluş diye bir amacının olmadığını ortaya koymaktadır. Örneğin "Bağımsız, demokratik, birleşik Kürdistan!" amacı ve şiarı terk edildikten sonra, "Misak-ı Milli'nin savunulmasının başka bir versiyonu olan "ortak vatan" savunuculuğunda PKK başı çekiyor. PKK, Genel Başkanı Öcalan önderliğinde Kemalizmin "marifetlerini" keşfedip Kemalizm savunuculuğu yapıyor.

Öcalan, PKK ve HADEP'e kemalistlerle ittifak kurmayı, "birlikte Mustafa Kemal'in sözleriyle yürümeyi" önermekte. Kemalizmin demokratikleştiğini, Kemalizme karşı olmanın Kürtlerin lehine olmadığını vb. savunmaktadır. Öcalan PKK'nin gerilla güçlerini de "Kuvay-ı milliyeci", "kuvay-ı demokrasi birliklerine" dönüştürmesini savunmaktadır.

Bu yaklaşımları bir sonucu da, ulusal baskının, zulmün, kısacası Kuzey Kürdistan-Türkiye'de genel olarak ulusal sorunun, özel olarak da Kürt ulusal sorununun varlığının, bu sorunun çözülmemesinin sorumlusu ve suçlusu, faşist Türk devleti ve bu devletin ideolojisi Kemalizm değil, ulusal baskıya karşı -içerisinin doğruluğu ya da yanlışlığından bağımsız- gelen Kürt isyanları olarak gösterilmektedir.

Öcalan ve PKK'ye göre Kürt isyanları olmasaydı, Mustafa Kemal önderliğindeki genç Türkiye Cumhuriyeti Kürtlere eşitlik tanıyıp kardeşçe birlikte yaşayacaktı... Ama "1925 isyanı ve bastırma, iki taraflı şiddet cumhuriyeti etkiledi ve demokrasi kaybetti. '24'e kadar Mustafa Kemal'in çizgisi önemlidir. Kürt isyanları devreye girince cumhuriyet tökezledi. Mustafa Kemal bilinçliydi;

bu işbirlikçileri tanıdı." (Öcalan, Serxwebûn, sayı 222, sayfa 12)

Öcalan şahsında PKK çizgisinin artık söylemde de "Kürt sorununun çözümü"nden vazgeçmeye başladığını tespit etmek gerekiyor. Kuşkusuz bu, faşist Türk devletinin PKK'ye karşı tavırını değiştirmemesi sonucu tüm hatlarıyla yerleşmiş bir tavır değildir.

Ama, eğer TC, AB'ye üyelik bağlamında önüne konan ve imzaladığı Kopenhag Kriterleri'nde ortaya konan bazı kültürel hakları tanısa, legal alanda Kürt kimliğiyle olmasa da Kürtlerin haklarını dile getirme temelinde örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırsa; genel bir af ilan etse; o zaman PKK "demokratik cumhuriyet" in oluştuğunu savunmaya, "Kapsayıcı Anayasal Vatandaşlık" temelinde Kürt sorununun da çözüldüğünü ve bunun gerçek demokrasi... olduğunu kitlelere anlatmaya hazırdır.

Fakat TC'nin Kürt ulusal sorununun çözümüne kendi burjuva sistem çerçevesi içinde de yaklaşmaması, gerek Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, gerekse de PKK'nin silahlı güçlerinin bulunduğu esas alan olan Güney Kürdistan'da PKK'ye karşı -genelde muhalefete karşı- saldırıları, istemediği halde PKK'yi silahlı mücadeleyi yeniden başlatmaya zorlamaktadır. TC'nin PKK'ye saldırıları silahlı mücadeleyi en azından savunma amaçlı olarak başlatmalarını dayatırken; diğer yandan da eğer PKK silahlı mücadeleye başlarsa, TC, Öcalan'ın idam kararını uygulayacağı tehdidini "Demoklesin kılıcı" gibi elinde tutmaktadır. Bu durum da PKK'nin silahlı mücadeleyi yeniden başlatmasını hemen hemen imkânsız kılmaktadır. Fakat buna rağmen, bütünüyle imha olmayı engellemek ve mücadeleyi başka araç ve yöntemlerle sürdürme zorunluluğu, PKK'nin yeniden silahlı mücadeleye başvurmasını mümkün kılmaktadır. Kısacası, az da olsa da böyleleri bir imkân vardır. Fakat bu durumda da sorulması gereken esas soru, silahlı mücadelenin hangi amaçla, ne için, hangi siyaset temelinde yürütüleceği sorusudur. Andaki PKK'nin devrimci bir temelde mücadele ve silahlı mücadele vermesinin ön koşulu PKK'nin kendi geçmişini devrimci bir temelde yeniden değerlendirmesi, geçmişin yanlışlarından köklü olarak kopmasıdır. Ancak andaki veriler, bunun mümkün olmadığını göstermektedir.

25 Ocak günü Silopi HADEP İlçe Teşkilatı Başkanı Serdar Tanış ile İlçe Sekreteri Ebubekir Deniz, Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı'na girmişler, girdiklerini gören olmuş ve fakat çıktıklarını gören olmamıştır. Bu iki HADEP yöneticisi o günden bu yana "kayıp"tır.

16

FAŞİST TÜRK DEVLETİ SALDIRILARINI YOĞUNLAŞTIRIYOR!

Serhıldan çağrısı neyin nesi?

Subat ayı başlarında PKK Başkanlık Konseyi, Abdullah Öcalan'ın esir alınmasının yıldönümü olan 15 Şubat tarihine de atıfta bulunarak "Zamanıdır" diye "siyasal serhıldan"a çağrıda bulundu.

Söz konusu çağrıya dayanarak, kimi devrimci örgütler "PKK yeniden silahlı mücadeleye başlıyor" diye PKK'yi yeniden "devrimci saflarda", görme eğilimine girdiler. Daha önce sadece silahlı mücadeleye son verdiği gerekçesiyle PKK'yi "devrimcilikten" çıkaranlar, yine sadece silahlı müca-

deleye başlama ihtimaline dayanarak PKK'yi "devrimci" ilan etmeye hazır bekliyorlar. Bu da, PKK'nin "siyasi serhıldan" çağrısının nedeni ve içeriği konusunda kısaca da olsa tavrı takinmayı gerekli kılmaktadır.

Herşeyden önce bilinmesi gereken şey, PKK'nin silahlı mücadeleye yeniden başlayıp başlamaması, PKK'nin kendi isteğine değil, öncelikle ve belirleyici olarak TC'nin tavrına bağlıdır. Bugün serhıldandan bahsedilmesinin esas nedeni de TC'nin PKK'ye karşı -PKK'yi yok etme, ya da en

azından TC'yi tehdit unsuru olmaktan çıkarma- tavrını sürdürmesi; özellikle de Güney Kürdistan'daki PKK güçlerine karşı saldırı hazırlığı ve planlarını yapmasıdır.

PKK'nin silahlı mücadeleye son vermesi ve silahlı güçlerinin büyük bölümünü Kuzey Kürdistan-Türkiye dışına çekmesi sonucu Kuzey Kürdistan'da savaşın tek yanlı da olsa son bulması, bir yandan halkın savaştan bıkmış çoğunluğu tarafından hoşnutlukla karşılanırken, diğer yandan "barış" ortamını Kuzey Kürdistan'da ya-

tırın vb. için daha kârlı bulan egemen sınıfların bir bölümü tarafından da taktir, umut ve hoşnutlukla karşılandı.

Egemen sınıfların bir bölümü, PKK'nin silahlı gücünü Kuzey Kürdistan-Türkiye sınırları dışına çekmesinin ve belli şartlarda silah bırakmaya da hazır olduğunu ilan etmesinin, bölgede yakalanan "huzur ortamının" bir şans olarak ele alınmasını savunmaktadır. Bu savunu TC'nin AB'ye üyeliliği bağlamında AB'nin etkin çevrelerinin öne sürdüğü taleplerle de (Kopenhag Kriterleri vb.) örtüşmektedir.

Fakat buna rağmen, bu kesimin karşısında egemen sınıfların önemli kesimi "hiç bir uzlaşma", "hiç bir taviz" olmaz çizgisinde devam etmektedir. TC'nin devlet olarak resmi çizgisi olan bu tavır hâlâ egemenliğini korumaktadır.

Somut olarak AB'ye üyelik bağlamındaki tartışmalarda gündeme gelen Kürtçe TV, radyo sorunu karşısında MİT Müsteşarı Atasagun "olabilir" sinyallerini verirken, Genelkurmay Başkanlığı devletin resmi çizgisini dile getirerek "olmaz" tavrını takındı.

Genelkurmay açıkça PKK'nin siyasallaşma stratejisi içine girdiğini, Kürtçe TV, radyo vb. konulardaki yaklaşımların PKK'nin siyasetiyle birleştiğini ve Avrupalı bazı devletlerin de TC'ye karşı PKK'yi desteklediğini açıklayarak PKK'nin siyasallaşma stratejisinin TC devleti açısından istenmeyen bir durum olduğunu ileri sürdü.

Genelkurmayın bu tavrı, PKK'nin, son yıllardaki tüm tavizlerine rağmen TC tarafından kabul edilmediğini de bir kez daha gösterdi. Devletin "Kürt sorunu"nun çözümü konusundaki resmi çizgisi PKK'siz, PKK'nin bütünüyle yok edildiği bir çözümdür. Güney Kürdistan'da yer yer YNK güçleri PKK'ye saldırtılmıştır. PKK'nin KDP ve YNK'nin egemen olduğu bölgelerde de askeri olarak bitirilmesi amacıyla bir dizi hazırlık yapılmaktadır.

PKK'ye saldırıların bir yanı da Abdullah Öcalan'a karşı tavırda kendisini gösterdi. Şöyle ki, Abdullah Öcalan'ın açıklamaları devlet güçlerinin bilgisi dahilinde ve izniyle kamuoyuna yansıtılmaktadır.

Güney Kürdistan'da YNK ile PKK'nin çatışmasıyla gündeme getirilen faşist Türk ordusunun Güney

Kürdistan'a yönelik saldırıya karşı Öcalan bir açıklama yaptı... Sözkonusu açıklamada Öcalan; "*Ben İmralı'da savaş talimatı vermiyorum, tam tersine üniter yapıya bağlılık temelinde silahların bırakılması da dahil demokratik çözümü geliştirmek istiyoruz.*" tespitini yaparak, gerçekte hangi siyasetin savunuculuğunu yaptığını ortaya koyarken şunu da tespit etti:

"*Biz savaş istemiyoruz ancak üzerimize imha amaçlı olarak gelinirse buna karşı evrensel hak olan meşru savunma hakkımızı kullanırız.*" (Özgür Politika, 26 Ocak 2001)

Öcalan'ın kendisini Prometheus'e benzetmesiyle de birleşen "savunma hakkımızı kullanırız" tespiti, burjuva medya başta olmak üzere egemen sınıfların temsilcilerinin belli kesimi tarafından Öcalan'a karşı saldırı için kullanıldı. Öcalan'ın "*çok konuşulduğu*", "*höylesi tehditlere devam ederse yakında ipi boğazında göreceği*" vb. vb. propaganda edilerek kamuoyu Öcalan'a karşı kışkırtıldı. Öcalan avukatlarıyla yaklaşık iki hafta, "hava muhalefeti" gerekçe gösterilerek konuşurulmadı.

İşte bu ortamda PKK Başkanlık Konseyi üyesi Osman Öcalan, "Tahammülümüz istismar edilmesin" diye PKK'nin tepkisini dile getirdi. Yine PKK'nin savaştan yana olmadığı, ama kendilerine saldırılırsa meşru direnme haklarını kullanacaklarını dile getirdi.

Hakim sınıflar PKK'ye karşı saldırılarını, Kürt sorununu legal alanda dile getiren HADEP'e de yönelttiler. HADEP'e yönelen saldırılar giderek yoğunlaştırıldı.

Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan cinayetinin hemen ardından son yıllarda "son bulmuş" görünen gözaltında kaybetmeler, kimi HADEP yönetici ve üyelerinin kaybedilmesi bağlamında yeniden gündeme getirilmiştir.

25 Ocak günü Silopi HADEP İlçe Teşkilatı Başkanı Serdar Tanış ile İlçe Sekreteri Ebubekir Deniz, Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı'na girmişler, girdiklerini gören olmuş ve fakat çıktıklarını gören olmamıştır. Bu iki HADEP yöneticisi o günden bu yana "kayıp"tır. Birçok HADEP il ve ilçe başkanı da tehdit edilmektedir. Son dönemde "kaybolan" yalnızca bu iki HADEP yöneticisi değildir. "Vatan"

dergisi adına yapılan açıklamaya göre, "Vatan" dergisi okuyucusu Yusuf Kırmızıoğlu da 6 Ocak'tan bu yana kayıptır.

Yine Kuzey Kürdistan'da "hak ihlalleri" bağlamında İHD Diyarbakır Şubesi'nin Ocak 2001 raporunda açıklanan bazı rakamlar şöyledir:

"*Yaşama hakkına yönelik ihlaller: Çatışmada yaşamını yitirenler: 7, Fahi Meçhul Cinayetler ve Yargısız İnfazlar: 11, Gözaltı: 656, İşkence ve Kötü Muamele: 54, Kayıp: 2, Tehdit: 1, Tutuklama: 71.*" (Özgür Politika, 14 Şubat 2001)

İHD'nin açıklamasına göre Ocak 2001 ayındaki toplam hak ihlalleri, 2000 yılının toplam 11 ayınıki kadardır. Yani kısacası cinayetler, gözaltında kaybetmeler vb. vb. saldırılar yoğunlaştırılmıştır.

En son olarak Bingöl'ün Karlıova ilçesine bağlı Karahanza (Yorgançayır) köyünde HADEP üyesi Selahattin Öge, JITEM elemanları tarafından -köydeki diğer insanların gözleri önünde- kaçırılarak işkenceden geçirilmiş; bir gün sonra Karlıova Yatılı Bölge Okulu'nun yakınında baygın şekilde bulunmuştur. Kafasına yediği dipçik darbeleri sonucu Selahattin Öge kaldırıldığı hastanede hâlâ komadadır. Ayrıca aynı köyden Karlıova'ya giden üç kişinin de İlçe Jandarma Karakolu'nda gözaltında tutulduğu da verilen haberler arasındadır.

Ve tüm bu saldırılar, aslında PKK'yi silahlı güç olarak bütünüyle bitirmeye, bu arada başta Abdullah Öcalan olmak üzere, PKK'nin Güney Kürdistan'daki silahlı güçlerini imha etmeye yöneliktir. Aynı plan çerçevesinde de HADEP'in devletin çizdiği çerçeveye yerleştirilmesi, bu olmazsa kapatılmasının sağlanması içindir bu saldırılar.

Faşist Türk devletinin saldırılarının beraberinde getireceği sonuçların ne-ler olabileceğini fark eden PKK Başkanlık Konseyi'nin serhıldan çağrısı da, TC'nin bu baskıları sonucu gündeme gelmiştir. Serhıldan kavramı kitlelerin çoğunda ve devrimcilerde de 1990'lı yılların başlarını, kitlelerin TC'nin kolluk güçlerine karşı mücadelesini hatırlattığı için, ilk başta hoş duyulmaktadır.

Fakat 10 yıl önceki serhıldan yaklaşımıyla, bugünkü serhıldan yaklaşımı bir ve aynı yaklaşım değildir. Özellikle

Bingöl'ün Karlıova ilçesine bağlı Karahamza (Yorgançayır) köyünde HADEP üyesi Selahattin Öge, JITEM elemanları tarafından -köydeki diğer insanların gözleri önünde- kaçırılarak işkenceden geçirilmiş; bir gün sonra Karlıova Yatılı Bölge Okulu'nun yakınında baygın şekilde bulunmuştur. Kafasına yediği dipçik darbeleri sonucu Selahattin Öge kaldırıldığı hastanede hâlâ komadadır.

18 le 1990-1992 döneminde serhıldan çağrısı, faşist Türk devletine karşı açık savaş ilanı ve pratiği, kitle hareketi ile gerilla savaşını birleştirme çağrısı ve pratiğiydi. 2001 serhıldan çağrısı, kitleleri düzen içi siyasete entegre etmenin, TC ile barış isteyen ve "demokratik cumhuriyet" siyasetinin güçlendirilmesi çağrısıdır. Gelinen yerde PKK yöneticileri, meşru müdafı hakkının kullanılacağı ya da yeniden geçici bir dönem silahlı mücadeleye başvurabileceğini açıklamak zorunda kalmışlardır.

Serhıldan çağrısının yapıldığı yerde takınılan tavırlar da açıkça göstermektedir ki, serhıldandan legal alandaki siyasi mücadeleyi ve bu mücadelenin kitleselleşmesini anlamaktadırlar. Kuşkusuz yanlış, reformist bir içerikle de olsa siyasi serhıldanın geniş kitlelerin hareketi olması durumunda, bu hareketin Türk hakim sınıflarını -Kürt sorunu bağlamında- zorlayacağı ve Türk hakim sınıflarının düzen içi de olsa böylesi bir harekete sıcak bakmayacağı açıktır.

PKK Başkanlık Konseyi tarafından yapılan açıklamada PKK'nin silahlı mücadeleden yana olmadığı şöyle ifade edilmektedir:

"Halkın siyasal serhıldanının yanı sıra meşru savunma hakkımızı kulla-

narak askeri alanda da mücadelemize yönelik saldırılara karşılık vereceğiz. Bununla birlikte barış, siyasal diyalog ve uzlaşma ortamında sorunları çözerek demokratik çözüm yolunda ilerlemek, tercihimiz olacaktır." (Özgür Politika, 5 Şubat 2001)

Tercihlerinin ne olduğunu samimi biçimde açıklayan PKK Başkanlık Konseyi, "siyasal serhıldan"dan ne anladığını da şöyle ortaya koymaktadır:

"15 Şubat'ın yıldönümünde Başkan Apo'yu sahiplenmek. Onu özgürlüğe kavuşturmak ve Kürt sorununun demokrasi içerisinde çözümünü sağlamak için serhıldanlarımızı geliştirmeliyiz. Halkımız her yerde siyasal eylem başlatmalıdır. Gösteri, yürüyüş, ışık söndürme, kepenk kaputma, dersleri boykot etme, iş bırakma, 15 Şubat günü oruç tutma gibi eylemlerle yaygın ve sürekli bir serhıldan hareketine girişmelidir. Serhıldan eylemliliğine karşı, devletin baskılarına, tutuklama ve işkencelerine karşı direnmelidir. Bu baskılar, Başkan Apo'nun cezaevinde oluşu ve maruz kaldığı uygulamalar ortamında, mücadelenin kaçınılmaz fedakarlıkları olarak görülmeli, serhıldan eylemliliğinin getireceği her türlü fedakarlık göze alınmalıdır." (aynı yerden)

Serhıldandan gerçekte devlete karşı "başkaldırı" eylemlerini anlamadıklarını, bir nevi "Gandıcilik" savunuculuğu yaptıklarını böyle ortaya koyduktan sonra da TC'ye şu öneride bulunmaktadır:

"Genel Başkanımız ve Partimizin uzattığı barış eli olunlu karşılık bulmalıdır. Bunun bir gereği olarak savaşı dayatan tutumlardan vazgeçilmeli, inkar ve imha politikaları aşılarak Kürt halkının temel özgürlükleri tanınmalıdır. (...) Böylece Kürtlerin zayıflatan değil, Türkiye'yi güçlendiren bir rol oynamaları sağlanmalıdır." (aynı yerden)

Faşist Türk devletinin tüm saldırılarına, inkâr ve imha siyasetine rağmen PKK'nin tavrı budur. Osman Öcalan'ın da açıklamasında söylediği gibi PKK Kürt sorununu (gerçekte ulusal sorun) "ortak vatanın demokratik cumhuriyeti" çerçevesinde çözümünden yanadır... Yine PKK Başkanlık Konseyi üyesi Murat Karayılan, 15 Şubat'ın yıldönümünde yaptığı açıklamaya göre PKK'nin andaki temel şiarı: "Başkan Apo'ya Özgürlük, Kürdistan'a Demokratik Barış'tır" ve PKK'nin silahlı mücadeleyi düşünmediğidir.

Tüm bu açıklamalara rağmen TC'nin baskıları, zorlaması sonucu PKK yeniden silahlı mücadele başlatsa bile, PKK'nin siyasetinde özde bir değişiklik mümkün görünmemektedir. Verilecek silahlı mücadelenin, yine sorunun çözümünün askeri yolla mümkün olmadığına, TC'yi "barış" ve "diyaloga" ikna etme amacına, temel stratejik siyasete uygun yürütüleceği açıktır.

Bu durumda da faşist Türk devletinin PKK'ye ve Kürt ulusuna karşı saldırılarına karşı mücadele edilmek zorundadır. Faşist Türk devletine karşı mücadele edilirken de PKK'nin çizgisinin Kürt milliyetçisi, reformist ve emperyalizmle uzlaşan bir çizgi olduğu gerçeği gözardı edilmemelidir.

Sonuç olarak Kürt ulusal sorununun gerçek çözümünün, Kuzey Kürdistan'ın özgürlüğünün burjuva milliyetçi siyasetle mümkün olmadığı; bunun ancak, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle, faşist Türk devletinin yıkılmasıyla; işçi ve emekçilerin kendi iktidarlarını kurmasıyla mümkün olduğu bilinçlere kazanmalıdır.

21 Şubat 2001 ▲

"Fransa şaşırma, sabrımızı taşıma!"

Başıktaki bu slogan, 7 Kasım 2000 tarihinde (8 Kasım sabahı) Fransa Senatosu'nun Genel Kurul gündeminde oylanarak 4 çekimser, 40 ret oyna karşı 164 oyla kabul edilen "*Fransa, Ermenilerin 1915 yılında maruz kaldığı soykırımını resmen tanır.*" karar tasarısını protesto etmek; ve Osmanlı/Türk devletinin -bu genelde Türkler olarak kabul ediliyor- Ermeni soykırımını yapmadığını göstermek, "ispatlamak" için yapılan eylemlerde kafatasçılar, ırkçılar tarafından atılan sloganlardan sadece biridir. Fakat bu slogan yapılan protesto eylemlerine damgasını vuran bir slogandı.

Karar tasarısında "soykırımı Türkiye yaptı", "Türkler yaptı" vb. ifadeler yoktur. Fransa Başbakanı Jospin'e göre, sadece tarihe bir atıfta bulunulmuştur. Fakat, "suçlu kendini bilir" deyimine uy-

gun olarak muhatabın Türkiye olduğu, Türk hakim sınıfları tarafından iyi biliniyor... Bu yüzden de soykırım karar tasarısını kabul eden, sonuçta yasalastıran Fransa'ya, "sabrılarının taşınmaması" için uyarılarda bulunmaktadır.

10 Ocak 2001 tarihinde Fransa Meclisi Dışişlikiler Komisyonu Ermeni soykırımını karar tasarısını kabul etti. 18 Ocak 2001 tarihinde Fransız Ulusal Meclisi'nde, 6 partinin oylama için atadığı temsilciler -toplam 42 milletvekili, 577 milletvekili adına- oybirliğiyle karar tasarısını kabul etti. Bunun ardından, Chirac, 28 Ocak Pazar günü tasarımı imzaladı ve tasarımı resmi gazetede yayımlanarak resmen kanun haline geldi. Böylece Mayıs 1998 tarihinden bu yana hep yeniden tekrarlanan oyun sona ermişti.

18 Ocak'ta Fransız Meclisi'nin tasarımı onaylaması sonrasında Türk hükümeti,

Fransa Büyükelçisi Sönmez Köksal'ı "danışmalar için" Ankara'ya çağırdı. Türk hükümeti, Fransız Meclisi'nin kararını "şiddetle kınamakta ve tüm sonuçlarıyla reddetmektedir" tavrını takındı.

Fransa'ya tepkiler, 18 Ocak sonrası giderek yoğunlaştı. Chirac'ın da onaylaması sonrasında özellikle açık Türkçü faşistlerin, kafatasçıların soykırımı zihniyetlerini gösteren durumlar yaşandı.

Tüm Türk şovenleri ve milliyetçileri "*Türk ulusu, tarihinin hiçbir döneminde soykırım gibi bir insanlık suçu işlememiştir.*" tezini ispatlamak için avazları çıktığı kadar seslerini yükselttiler, Fransa'nın Türkiye'nin "sabrılarını taşımasını" istediler.

Türkiye'nin birçok şehrinde "*Fransa şaşırma, sabrımızı taşıma*" vb. sloganlarla Fransa'nın tehdit edilmesi, gerçek-

Fransızlara Körfez Geçişi misillemesi

SOYKIRIMI İFTİRASI ŞİMDİ DE İSVİÇRE'DE

Yunan asıllı bir milletvekili Ermeni soykırımının resmen tanınması için İsviçre Parlamentosu'na tasarımı verdi.

ÖNCE HÜKÜMETE VERDİ Yunan asıllı İsviçreli milletvekili Josef Zisyan'ın Ermeni soykırım tasarısını Fransa'nın kararından önce İsviçre Hükümeti'ne sunduğu anlaşılıyor.

GÖZLER MECLİS'TE Hükümet tasarımı "Uluslararası mahkeme karar vermeli" gerekçesiyle reddetti. Ancak tasarının önümüzdeki günlerde parlamento'ya girmesi bekleniyor. Onaylanırsa yasalacaktır. ■ 19. sayfa

Fransa'yı tankla vurduk

Ermeni kararı sonrası Fransa için tank ihalesi tehlikede

TÜRKİYE, askeri istihbarat uydusu anlaşmasında Fransız Alcatel firmasını tamamen devredisi bıraktı. Projenin yeni bir ihale açmadan bir Amerikan firmasına verileceği öğrenildi. O-

te yandan Savunma Bakanı Çakırakoğlu 250 tank satışı için yarışan Fransız GIAT firmasını da 2 milyar dolarlık ihalenin dışında bırakabileceğinin sinyalini verdi. ■ 6 da

Ermeni yalanına aynı dile cevap veren yasa teklifi benimsendi

Fransa'ya misilleme

TBMM Dışişleri Komisyonu, sözde "Ermeni Soykırım Yasası'nı kabul eden Fransa Parlamentosu'na cevap niteliği taşıyan ve ANAP Van Milletvekili Kamran İnan tarafından kaleme alınan yasa teklifini benimsedi.

Kamran İnan

te soykırımı zihniyetin hâlâ yaşadığını gösteriyordu! Bu soykırımı zihniyet temelinde mızrağın sivri ucu yine Ermenistan'a yönlendirildi. TBMM Diyalog Grubu, Fransa Senatosu'nun tavrını Ermenistan'a mal ederek "Ermenistan bu hasmane davranışın ağır faturasını ödemek durumunda kalabilir" vb. tehditlerde bulundu.

Fransa'ya misilleme olarak "Eylem Kataloğu" başlıklı bir plan ise hükümet tarafından değerlendirilmeye başlandı. Buna göre, Türkiye'deki enerji, savunma alanları başta olmak üzere açılan ihalelere Fransız firmalarının alınmaması; Ermenistan'a diplomatik ve ekonomik yaptırımların ağırlaştırılması vb. tedbirler alınacaktı...

Burjuva medyanın protesto için başlattığı "mektup" kampanyasına Türk-İş de ortak oldu. Türk-İş yönetimi üye sendikalara birer genelge yollayarak Ermeni soykırımı tasarısına karşı Fransa'yı protesto etmek için, Fransız milletvekillerine gönderilmek üzere protesto mektubu kampanyası başlatılmasını talep etti.

Tepkiler o kadar ırkçı, kafatasçı ve lumpen düzeydeydi ki, bazı burjuva kalemşorlar bile rahatsızlıklarını dile getirmek zorunda kaldı. Küfür ve tehditler dışında şunlar da yapıldı:

- İstanbul'da taksiciler Fransız müşterileri taşıyama kararı aldı.
- Fransız firması olan ELF vb. gibi şirketlerden benzin, mazot gibi yakıt almama kampanyası başlatıldı.
- Birçok protesto eyleminde Fransız bayrakları yakıldı.
- Başta elma olmak üzere Fransız malları çamurlar içinde çiğnendi.
- Bazı üniversite senatoları tarafından Fransızca dili yasaklandı.
- Yine birçok üniversite Fransa ile "tüm bilimsel ilişkileri kestiklerini" açıkladılar.
- Fransız konsolosluğu ve büyükelçiliklerine yumurtalı, yer yer taşlı saldırılar yapıldı. Hatta "Türktük gururu zedelenen" "öz Türk"ün biri alkölü midesine indirdikten sonra silahlı saldırı gösterisinde bile bulundu.
- Yapılan bazı protesto eylemlerinin başını üniversite öğretim üyeleri çekti. "Dünyanın Fransız, Avrupa'nın arsız" sloganları yazılı pankart öğretim üyeleri tarafından taşınıp Türk şovenizminin ağusu kustuldu...

Bu ve benzeri protestolar, Fransız mallarının boykotu, kravat yakma, elma

kasalarını yerlere boşaltma, üstünde tepime vb. vb. eylemlerde Türk şovenizminin "yaratıcılığı" kendisini yine gösterdi.

Bu tepkilerin yoğunlaştığı dönemde Türk-İş'ten sonra DISK, Kamu-Sen, Memur-Sen ve Demiryol-İş Sendikası gibi sendikalar da şoven kampanyada yerini aldı. Kampanyanın önemli bir alanını da Fransa ile ekonomik ilişkiler oluşturdu. Fransız firmalarının ihalelerden dışlanması, varolan bazı sözleşmelerin iptali vb. "yaptırımlar" da gündeme geldi. Bu, kendisini televizyon ve spor alanında da gösterdi.

- TRT, Canal France International (CFI) ile varolan sözleşmesini tek yanlı olarak feshettiğini açıkladı. Buna göre Nisan 2001 ayı sonundan itibaren yeni bir anlaşma yapılmayacak ve öncelikle Fransız filmleri gösterilmeyecek.

- Spor alanında;
 - a) Federasyonların Fransa'da yapılacak 8 spor organizasyonuna katılmaması;
 - b) Türkiye'de yapılacak sportif faaliyetlerde, zorunlu olmadıkça Fransa'dan ekip davet edilmemesi ve
 - c) federasyonların kesinlikle Fransız spor malzemelerini satın almaması kararlaştırıldı.
- Fransız Alcatel Space firmasının aldığı 249 milyon dolarlık istihbarat uydusu projesi ihalesi iptal edildi.
- Fransız Dassault firmasına verilen 200 milyon dolarlık F-16 savaş uçağı elektronik harp sistemi ihalesi iptal edildi.
- Toprak Mahsulleri Ofisi'nin açtığı 40 milyon dolarlık bir ihalede Fransız firmalarının teklifleri geri iade edildi.
- Nisan ayında yapılması planlanan SSK ile Bağ-Kur'un tam otomasyona geçilmesini öngören 800 milyon dolarlık T-5 projesinin ihalesine Fransız firmalarının katılmayacağı açıklandı.
- İzmit Körfez Geçişi projesinin ihalesine teklif veren iki konsorsiyumun yabancı ortağının Fransız şirketleri olması nedeniyle, bu ihale iptal edildi.
- Milli Savunma Bakanlığı silahlı kuvvet komutanlıklarındaki personele bir genelge göndererek, Fransızlarla sosyal ilişki kurmayı, yemek yemeyi ve kokteyle gitmeyi yasakladı. Ayrıca karşılıklı ziyaretler, eğitim ve kurs programları bağlamında da Genelkurmay'dan izin alınmasını istedi.
- Genelkurmay Başkanı da tüm komutanlıklara bir yazı göndererek Fran-

sız askeri birimleriyle ilişkilerin askıya alınmasını, planlanan projelerin de iptal edilmesini istedi. Bu emre göre 2001 yılı için planlanan Türk-Fransız askeri ilişkiler, ziyaret ve görüşmeler tek yanlı olarak iptal edilmiştir.

- Eh, Genelkurmay ve Milli Savunma Bakanı genelge ve emir verir de Türkiye Cumhuriyeti'nin "üzgün" ve "hazımsız" başbakanı genelge vermez mi? Başbakan Ecevit de hakanlarına genelge göndererek;

"1. Türkiye'nin menfaatleri açısından zorunlu olmayan Fransa'ya yapılacak ziyaretler iptal edilsin. 2. Eğer zorunluluk varsa ziyaretler yapılsın ancak bu ziyaretlerdeki temsil, en alt düzeyde olsun. 3. İlişkiler, mümkün olan en alt düzeye indirilsin."

talimatını verdi.

Ayrıca Fransa'nın ve Fransız firmalarının devredışı bırakılmasının onayı istenen bazı ihaleler de Başbakanlıkta bekliyor.

- Söz konusu ihaleler şunlardır:
 - F-16 Elektronik Harp sistemi anlaşması (Thales firması; 190 milyon dolar.)
 - Avizo sınıfı 6 gemi alımı kararı (60 milyon dolar.)
 - Tank ihalesi (GIAT firması; 7 milyar dolar.)
 - Deniz Karakol Uçağı (Meltem) ihalesi (Thales firması; 200 milyon dolar.)
 - Uzun Ufuk İhalesi (Thales firması; 60 milyon dolar.)
 - DSI'nin yapılacağı 2 baraj ve santal.

Tüm bu tepkiler, yaptırımlar dışında Fransa'ya misilleme olarak Fransa'nın soykırımı olduğunu -örneğin Ceza-yir'de, Vietnam'da, Ruanda'da- gösteren "soykırım anıtları" nı dikme karar-melerini çıkarmak için Meclis Başkanlığı'na üç ayrı yasa tasarısı sunuldu.

TBMM Dışişleri Komisyonu, meclise sunulan karar tasarılarını birleştirerek, "Milletlerarası İddia, İtham ve Saptırmalara Karşı Kanun" başlığını taşıyan yasa tasarısı teklifini kabul etti. Önümüzdeki dönemde bu teklifin TBMM Başkanlığı'na sunulacağı haberi veriliyor.

- Söz konusu yasa tasarısı şöyledir:
 - Türkiye, tarihin tespit ve kabul etmediği "Ermeni Soykırımı" iddialarını reddeder; bundan ısrarlı olunmasını düşmanca davranış addeder.
 - Türkiye, Fransa ve diğer dış güçlerin Birinci Dünya Savaşı'nda Ermenileri kendi saflarında kullanmalarını, isya-

na sevk ederek insan kaybına yol açmalarını kınar.

- Türkiye. ASALA terörüne verilen destek ve himayeyi şiddetle kınar.

- Türkiye. Yukarı Karabağ ve Azerbaycan topraklarının işgalini, insanların göçe zorlanmasını kınar, kuvvet kullanarak toprak genişlemesini reddeder.

- Türkiye. Bosna Hersek'te 20 binden fazla insanın dinlerinden dolayı, soykırımına seyirci kalınmasını kınar, Fransa ve diğer Avrupa güçlerinin manevi mesuliyeti bulunduğunu beyan eder." (21 Şubat 2001 tarihli gazetelerden)

Fransa'ya karşı "yaptırım"ların başını çeken açık faşist Milli Savunma Bakanı, aslında soykırımın Ermeniler tarafından Türklere yapıldığını gösteren anıtların yapılması için harekete geçti. Buna göre öncelikle Ankara, İstanbul, İzmir, Antalya ve Nevşehir gibi turistik şehirlerde anıtlar yapılacak. Maraş, Antep, Urfa ve Adana'da da belediyeler tarafından alınan kararlarla "anıtlar" dikileceği açıklandı ve böylece soykırıma uğrayanlar, soykırımcı olarak gösterilecek...

Bu soykırımcı, şoven tepkilere bir de "Maraş'ın Fransız işgalinden kurtuluşunun" 81. yıldönümü kutlamaları eklendi. 21 pare top atışıyla başlatılan, istiklal marşının söylenmesiyle devam eden "kutlamalar", gerçekte Fransa'ya, Fransızlara karşı gösterilere dönüştürüldü. Geçen yıllarda Erzurum'da olduğu gibi, yapılan "piyes" gösterilerinde Ermenilerin rolünü, linç olma korkusuyla kimse üstlenmedi...

müsait olduğunda yeni bir soykırım yapabilecek potansiyele sahip olduklarını göstermektedir.

Soykırımcı zihniyetli, şovenist çırpınışlar da şu ya da bu biçimde Ermeni soykırımının varlığının kabul edilmesini engellemeyecektir.

Kafatasçılar, ırkçılar Fransa'ya karşı ellerinden geleni yapmaya çalıştıkları bu süreçte, Ermeni soykırımı, başta Avrupa Parlamentosu olmak üzere değişik ülke ve eyalet parlamentolarında da gündeme getirildi, getiriliyor.

Avrupa Parlamentosu Genel Kurulu'nda 15 Kasım 2000 tarihinde yapılan oylamayla Ermeni soykırımıyla ilgili bir karar kabul edildi. Alınan karar şöyle dir:

"Avrupa Parlamentosu, Türk hükümetini ve TBMM'yi, Türk toplumunun önemli bir kesimini oluşturan Ermeni azınlığına desteği artırmaya, bu çerçevede, modern Türk devletinin kurulmasından önce Ermeni azınlığının maruz kaldığı soykırımı resmen tanımaya davet eder." (16 Kasım 2000 tarihli gazetelerden)

Ayrıca, İtalya'da, İsviçre'de, Rusya'da, Avusturya'da meclislerde değişik düzeylerde Ermeni soykırımı ele alındı, alınıyor. İran'ın da Ermeni soykırımını mecliste tartışmak için 24 Nisan'ı beklediği söyleniyor. Yine ABD'de bir yandan Ermeni soykırımı tasarısını ABD Kongresi'ne götürme çalışmaları sürerken, diğer yandan bazı eyaletlerde de gündeme getirilmektedir. Örneğin

su Bilimsel Servis'i tarafından, "1915 yılında Türkler'in Ermeni Soykırımı" başlığıyla bir rapor hazırlandığı, bu raporun milletvekillerine dağıtıldığı yönlü haberler Türk medyasına yansdı. Buna bağlı olarak Almanya'ya karşı da protestolar dile getirildi. Soykırımın ilgili bir tasarının parlamentoya gelmemiş olmasına da bağlı olarak, Alman hükümeti -Fransa'ya yapıldığı gibi- hedef tahtasına konmadı. Tersine, Tessa Hoffmann, Taner Akçam, Mihran Dabag, Wolfgang Gust vb. kişilere karşı kışkırtıcılık yapıldı.

Fransa gibi diğer emperyalist, kapitalist devletlerin Ermeni soykırımının varlığını kabul edip etmemeleri, kendilerinin iç ve dış siyaset bağlamındaki çıkar hesaplarına bağlıdır. Ne Fransa, ne de Ermeni soykırımının varlığını kabul eden, ya da edecek olanların esas sorunları veya çıkış noktaları Ermeni işçi ve emekçilerinin çıkarlarını savunmak değildir.

Çıkarılan ve çıkarılacak soykırımı tanıma karar ve yasaların emperyalistlerin çıkarları temelinde çıkarıldığı bilinince olarak, böylesi yasaları "selamlama" diye bir tavrımız olamaz. Ama bu, bizim tarihsel olarak yaşamış bir gerçeğin, -arkasında emperyalist çıkarlar da olsa- dile getirilmesi ve kabul edilmesini "kınama" diye bir tavır takınmamızı da gerektirmez.

Bizim görevimiz; Ermeni soykırımının sonuçlarının emperyalist ve gerici parlamentolarda alınan kararlarla, şu ya da bu emperyalist, kapitalist devletin yasalarıyla ortadan kalkmayacağını, değişik ulus ve milliyetler arasındaki düşmanlığın kökünün kazınmasının ancak kapitalist sisteme son vermekle gerçeklik kazanacağını işçilere, emekçilere kavratmaktır.

Ermeni soykırımı ve soykırım sonucu ortaya çıkan sorunların gerçek çözümü, Ermeni ulusal sorununun da gerçek çözümü, inkârcılıkta, ırkçılıkta veya emperyalistlerin aldığı kararlarda değil, **devrimdedir!**

Diasporadaki Ermenilerin dönme, yerleşme, ayrılma hakkını savunacak ve garanti altına alabilecek tek iktidar, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarıdır.

TC yıkılmadan Ermeni sorununda gerçek çözüm yoktur! Devrim olmadan gerçek çözüm yoktur! Halkların kardeşliği için tek yol devrimdir!

Soykırımcı zihniyet hâlâ varlığını korumaktadır. Evet, gerçekten de, Fransa'ya ve Ermenistan'a gösterilen tepkiler, bu ırkçıların, kafatasçıların koşullar

Maryland eyaletinde Ermeni soykırımının tanınması yönündeki tasarı, eyalet parlamentosunda görüşülmektedir.

Almanya'da ise "Alman Parlamento-

Özel mülkiyet üzerine...

Komünizmin en temel programatik maddelerinden birisi, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması, üretim araçlarının toplumsallaştırılmasıdır. Komünist Manifesto'da şöyle denilir: "...modern burjuva özel mülkiyet, ürünlerin üretilmesinin ve mülk edinilmesinin sınıf karşıtlığına, çoğunluğun azınlık tarafından sömürülmesine dayanan sisteminin nihai ve en tam ifadesidir.

Bu anlamda komünistlerin teorisini tek bir deyişle özetlenebilir: Özel mülkiyetin kaldırılması." (Marx-Engels; "Komünist Partisi Manifestosu", Dönüşüm Yayınları, sayfa 121, Nisan 1994, İstanbul)

Toplumdaki zenginliği yaratan ve ama buna karşın yaratılan toplumsal zenginlikten ancak yaşayabilecek kadar almasına "izin verilen" proletarya, üretim araçlarını toplumsallaştırmadığı sürece gerçek anlamda kurtulamaz, sömürüye dayalı sistemle bağımlı olarak kurtaramaz.

Burada bahsettiğimiz özel mülkiyet, zenginliğin kaynağı olan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyettir, sınıfların ortaya çıkmasına yolaçan özel mülkiyettir.

Kişinin özel zorunlu ihtiyaçlarını gidermeye yönelik tüketim araçları üzerindeki "özel mülkiyet" değildir sözkonusu olan. Komünistlerin karşı çıktığı özel mülkiyet kişinin tüketim araçları değildir: Giyecek, ayakkabı, diş fırçası, çorap, toka, vs. vs. üzerindeki "özel mülkiyet" değil karşı çıktığımız...

Tüketim araçları üzerinde "mülkiyet" -eğer "mülkiyet" kavramıyla sözedilecekse- özel

olmak durumundadır. Bir kişi bir başkası için yiyemez, ancak kendisi için yiyebilir. Bir kişi bir başkası için tiyatroya gidemez, ancak kendisi için gidebilir. Bir kişi bir başkası için elbise giyemez, ancak kendisi için giyebilir.

Yani her kişi kendi için tüketiyor. Bu anlamda, insanın kendisi için harcadığı, tükettiği şeyler mülk olarak kavranırsa, bunlar özeldir, özel mülktür. Komünizmin bunları da toplumun mülkü yapacağız vs. diye bir iddiası yok. Tam tersine, komünizm herkese ihtiyacı kadar tüketim maddesi vermeyi, zenginliği herkesin hizmetine sokmayı hedefliyor. Komünizm projesi isteyen toplumsal zenginlikten ihtiyacı kadar alabileceği bir projedir. Eğer buna mülkiyet diyeceksek, evet komünistler olarak kişisel mülkiyeti bu anlamda kabul ediyoruz. Bununla kalmıyoruz, bu "özel mülkiyeti" geliştirmek, yani toplumun genel refah düzeyini yükseltmek; böylece bireyin "özel mülkiyetini" yani tüketim araçlarını/ürünlerini artırmak istiyoruz! Komünizm bunları ihtiyaçlara göre sürekli artan bir ölçüde -toplum zenginleştikçe ihtiyaçlar sürekli artacaktır!- insanların kullanımına sunacaktır. Bu anlamda kişisel tüketici madde mülkiyetini sürekli artıran bir perspektifimiz vardır. Bu noktada ama birikim yaratılmamasına, biriktirilmemesine dikkat edilmelidir.

Yukarıda özel mülkiyetin toplumsallaştırılması bağlamında ortaya konulan görüşlerin bugün kapitalist toplumu değiştirmek için mücadele eden tek tek bireyler olarak komünistler açısından veya komünist partisi

açısından anlamı nedir?

Öncelikle belirtmek gerekir ki; tek tek komünistler ve komünist partiler daha bugünden yaşayabildikleri ölçüde yarını, komünist toplumu yaşamaya çalışmalıdırlar. Gelecek toplumun; doğru bulduğumuz toplumun yaratılmasında öncü güç olarak parti kendi içinde komünist ilişkileri yaşama geçirmelidir.

Bu durumu, yukarıda ortaya koyduğumuz "komünistlerin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete karşı olmaları" düşüncesiyle bağımlı içinde ele aldığımızda ortaya şu durum çıkar:

Eğer üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip komünistler varsa, onların özel mülkü doğrudan doğruya gerçekte toplumun temsilcisi olan komünist partisinin mülkü olmalıdır. Sözkonusu komünistin özel mülkiyetinde bulunan üretim aracının kullanımı partinin alacağı kararlar çerçevesinde olmalıdır. Geleceğin toplumunun kurulması için mücadelenin öncü gücü olarak parti gerektiğinde şu ya da bu "özel mülkü" kendi çizdiği çerçevede ve ihtiyaca uygun bir şekilde kullanabilmelidir. Herhangi bir örgütlü komünist, özellikle üretim araçları üzerindeki "özel mülkiyetini", -fabrika, atölye, dükkan, toprak, arsa, ev mülkiyeti vs... yani başkalarının emeğini sömürme aracı olan veya olabilecek olan mülkiyeti- toplumun temsilcisi olan partinin mülkü olarak görmeli, buna uygun davranmalıdır. Kendisine komünist diyen, üretim araçları üzerindeki toplumsal mülkiyete karşı çıkan bir KP üyesi böyle bir şeye hazırlanmazsa, başkasını "özel mülkiyetin kaldırıldığı bir toplum-

sal düzene doğru hiç götürmez. Bu yüzden, esas olması gereken şey, arsa, ev, işletme, atölye vs. konusundaki tek tek komünistlerin "özel mülkiyetinin" doğrudan doğruya partinin mülkiyeti olarak kavranması ve ona uygun davranılmasıdır.

Teorik olarak durum böyle olmasına rağmen bu konuda pratikte yer yer problemler ortaya çıkmaktadır.

ÖRNEĞİN EV MÜLKİYETİ...

Ben komünistim diyen, komünist partisi üyelerinin bir bölümünde gördüğümüz, gözlemlediğimiz sorunlardan birisi -bu arkadaşlarımız, yoldaşlarımız partiye destekte buldukları halde- üretim araçları üzerindeki mülkiyeti özellikle ev mülkiyetini kendi "özel" mülkü olarak kavramalarıdır. (Özellikle ev mülkiyetinden bahsediyoruz; çünkü fabrika, atölye gibi işletme mülkiyeti olanların sayısı parti çevresinde yok denecek kadar azdır. Yine bu bağlamda ev mülkiyetinin üretim aracı olup olmadığı sorunu tartışma konusudur. Bu bağlamda ev mülkiyetinin rant getirisi olduğunu / olabileceğini; dolayısıyla ev sahipliği ile de birikim yaratılabileceğini hatırlatmak istiyoruz.)

Mülkiyet edinmek isteyen yoldaşların ilk başvurdukları alanlardan birisi ev-emlak satın almaktır. Bu özellikle yurtdışında yaşayan yoldaşlar arasında yaygındır. Ev satın alan yoldaşların ileri sürdüğü gerekçelerden birisi "kira olarak verilen parayla, kira ödüyor mus gisi ev satın alabilecekleridir." "Kredi kolaylığı iyi değerlendirilmeli" ve "fırsattan yararlanılmalıdır!"

Esasta bu gerekçe hiç bir şartta, somut tartışmada doğru değildir. Yani kira öder gibi, sadece kira fiyatına ev almak kapitalizm şartlarında mümkün değildir. Politik ekonomide rant hesaplamalarına dayanarak bunun böyle olmadığını; her somut durumda da bunun böyle olmayacağını ispatlamak müm-

kündür. Bu sorunun bir yanındır.

Ama bunun olabileceğini varsayarak tartışalım.

Buradaki esas mesele şudur: Eğer ev mülkiyeti mülkiyet kişinin üzerine geçtiğinde, kişinin "özel mülkiyeti" olarak değil, partinin mülkiyeti olarak görülüyorsa; kişi ihtiyaç duyulduğunda onu devretmeye veya partinin kullanımına açmaya hazırsa; miras hakkı bağlamında "mirasçılarının" değil partinin söz hakkı varsa... bu durumda hiçbir problem yoktur.

Ama Marx'ın üzerine düşünülmüş önemli bir lafı vardır. O der ki; "Bilinci belirleyen sosyal yaşantıdır!" Mülk düşüncesini yaratır. Bunun üzerine çıkılmaz değildir. Komünist bunun üzerine çıkmazdır. Ama gerçekten bunun üzerine çıkıp çıkmadığını, mülk sahibi olduğunda bilirsin. Özel mülkiyeti olmayan, özel mülkiyet şansı da olmayan birinin "Tabii ki, ben özel mülküm olduğu durumda partiye veririm" demesi saygıyla karşılanır ve söylenen bu sözden yola çıkılır. Ama kişinin öyle davranıp davranmayacağı ancak özel mülke sahip olduğunda bilinebilir. Sorunun bir yanı böyledir.

Diğer yandan bu bağlamda yoldaşlarımız "kendî yarattıkları değerle", "kendî çabaları ile kazandıklarıyla" mülk sahibi oldukları gerekçesini ileri sürmektedirler. Bu yaklaşım yanlıştır. Yanlıştır; çünkü öncelikle "parti" ile kendisi arasına bir sınır koymakta; böylece "Parti kimdir!" sorusuna verilen "Parti benim!" yanıtına uygun olmayan bir pratik içine girmektedir. Yine bu argümanı getiren yoldaşlar, kendilerini partinin dışında gördüğü için "yaratılan değer!" de partiden bağımsız ele almaktadırlar. Dolayısıyla bu yoldaşlarımız "kendî çabaları ile kazandıkları" özel mülkiyet konusunda "Mülk partinin mülküdür; bana nasıl kullanacağımı söyleyin!" yönlü bir tavrı takınma durumunda değillerdir; bunun bilincine varmış durumda değillerdir.

Özellikle yurtdışında çabışıp da bizimle birlikte örgütlü olan veya en yakın çevremizde bulu-

nan yoldaşlarımızın bir bölümünün gerçekten de "çalışarak" aldıkları, kazandıkları evleri, arsaları vs. var ve bu yoldaşların bir bölümü örgütlü bir komünistin "özel mülkiyetinin" olamayacağını "özel" denilen şeyin partinin mülkiyeti olarak algılanması gerektiğinin bilincinde değildir. Böyle bir bilinçle donanmamış olan ve örgütlü de olsa "özel mülkiyetini" düşünenler(!); "Devrim işi çok uzun süreli bir iş. Devrimin kısa vadede gerçekleşmesi mümkün değil. Mülk bir kenarda dursun, çoluk çocuğun geleceği için lazım olacaktır. Ben partiye şu kadar yardımda zaten bulunuyorum." mantığıyla hareket ediyorlar.

Bu düşüncenin özde ideolojik bir zaaf olduğu tespit edilmek zorundadır.

Bu zaafın temelinde yatan şey; içinde yaşadığımız kapitalist toplumdur, onun ideolojisidir. Günümüzde hakim ideoloji, bireyin mümkün olduğunca zenginlik elde etmesini, ne kadar alabilirse o kadar almasını istemekte, bireye bu bilinç verilmektedir. "Sular akarken testini dolduracaksın!" "Yarının neler getireceği belli olmaz!", "Çoluk çocuğun geleceği düşünülmeli, onlara birşeyler bırakılmalıdır!" vs. vs. günümüzde hakim ideolojinin kimi yansımalarıdır.

Bugünün insanı, bugünün şartlarının ürünüdür. İnsanlar neden sular akarken testi doldurmaya çalışıyorlar? Çünkü yarın suyun akamayabileceği korkusu var! Eğer "testi dolmamışsa", yarının belirsizliğinde ve güvencesizliğinde ne olacak? "Bugün kazanabilir durumdayım, ama yarın elim ayağım tutmayınca ne olacak?" vs. Sistemin yarattığı, yaratmak zorunda olduğu geleceksizlik -ki kapitalist toplumun geleceği yoktur!- ve "yarın kaygısı" insanların mülkiyet hırsıyla hareket etmesine yolaçıyor. Onun için herkes birbirini tokatlama, herkes mümkün olan en kısa zaman içinde mümkün olan en büyük zenginliği bir kenara koyma çabası içinde. Yapanlar ve "köşeyi dönenler bu toplum-

da muteber kişilerdir"; yapabilecek durumda olup da "yapmayanlar/yapamayanlar enayidir!" Toplumun önemli bir kesimi zaten yapabilecek durumda değildir! Toplumun bugünkü bilinç seviyesi bu çerçevededir.

Her ne kadar komünist düşünceye sahip olsalar da, kimi yoldaşlarımız, içinde yaşadıkları kapitalist toplumun etkilerini üzerlerinde taşıyabilmekte, yer yer özel mülkiyete dayalı kapitalist toplumun ideolojisinin etkisi altında kalabilmektedirler. Bunun sonucu olarak mülkiyete sahip olan örgütlü komünist insanların bir bölümü; "özel mülkünü" partinin malı olarak kavranamaktadır, buna hazır da değildir.

Buraya kadar anlattıklarımızdan, içimizdeki tüm yoldaşların bu tavır içinde buldukları, "özel mülkiyet" düşkünü oldukları, "kendi" özel mülkiyetini "partinin mülkiyeti" ile özdeşleştirmedikleri sonucu çıkarılmamalıdır. Hayır! Kimi yoldaşlarımız, yukarıda problem olarak gördüğümüz şekilde davranırken, bir bölüm yoldaşımız için "mülkiyet" hiç sorun değildir. Gerçekten onun "malı", herkesin malıdır. Parti onun için gerçekten geleceğin temsilcisidir; parti onun evidir. Mülkiyeti olduğu halde, olabileceği halde böyle davrananlar vardır. Bu tür yaklaşım içinde olan yoldaşlar, gerekli olduğunda evlerini partinin kullanımına vermiş, partinin paraya ihtiyacı olduğu durumlarda evini, arsasını veya işyerini satıp parasını partiye bağışlamışlardır. Bunun bir dizi örneği yaşanmıştır, yaşanmaktadır.

Bu sorunla ilişkili olarak yapılması gereken şey, bu tavrı gösteren, gösterebilen veya göstermeye hazır yoldaşlarımızın sayısını artırmak, onları bu noktada da ideolojik olarak tam kazanabilmektir. Bir başka deyişle "örnek tavır ve davranışı", olması gereken, "normal tavır ve davranış" haline getirebilmektir.

"Özel mülkiyeti" partinin çıkarları üzerinde tutan, sözde özel mülkiyete karşı olan ama pratikte bu söylemine uygun

davranmayan "komünistlere"; "komünistin 'özel mülkünü' gerçekte parti mülkü, dolayısıyla toplumsal mülk olması gerektiği" bilinci verilmeli, komünist bu yönde eğitilmelidirler. Bu bir yanı sıra hakim sınıf ideolojisi ile komünist ideolojinin çarpışmasıdır ve bu çarpışmada komünistin kendi ideolojisinin kazanmasını sağlama görevi vardır.

Ev, arsa, dükkan vs. mülkiyeti yanında bir başka mülkiyet biçimi de "nakit para mülkiyeti"dir. Bu bağlamda sorun yer yer acil nakit paraya ihtiyaç duymamıza; ve ama çevremizdeki kimi yoldaşlarımızda para olmasına rağmen ihtiyacımız olan parayı sağlayıp ihtiyacımız için kullanamıyoruz. Parası olan yoldaşlarımız bize parayı vermiyorlar, çünkü paranın bankada faize yatırıldığını vb. söylüyorlar. Bankalarda biriktirilen ve karşılığında faiz alınan bu para bizzat para para mülkiyettir.

Para mülkiyeti konusunda bir başka sorun paraya ihtiyacımız olduğunda yoldaşlarımıza kredi çekmelerini istiyoruz. Ve yoldaşlarımız partinin çıkarları için kişisel olarak borç altına giriyor. Bu tavır gösterilmesi gereken normal bir tavır.

Ama her zaman böyle olmuyor. Kimi yoldaşlarımızdan birikmiş parasını borç olarak istediğimizde bile sorun çıkarıyorlar. İstedığımız borç parayı verdiklerinde faiz kayıplarını düşünebiliyorlar. Bu birikmiş paradan rant aldıklarını ifade ediyorlar. Bu durumda yer yer paraya acil ihtiyacımız olduğu için bir bölümünde faizi de üzerlenerek borç para almak durumunda kalıyoruz. Aynı durumu kiralık ev bağlamında yaşamaktayız. Kimi hallerde kimi yoldaşların evini, kirayı ödeyerek ancak kullanabiliyoruz.

Burada da birçok halde bu gibi mülkiyetlerin komünist olmayan başka aile fertleri ile "birlikte" edinilmiş olması gerekçe olarak karşımıza çıkabiliyor! "Ben veririm ama eşim buna hazır değil" vb. deniyor. Burada sorulması gereken soru şu:

Böyle eşlerle birlikte yaşamak nasıl oluyor?!

Bu noktada para mülkiyeti ile ev, arsa, işyeri vs. mülkiyeti arasında özde fark yok... Sorunun temelinde mülkiyet ilişkisi yatıyor; özel mülkiyet, buna yanlış yaklaşım yatıyor.

PARTİNİN MÜLKİYETİ NE DEMEKTİR?

Parti bir anonim şirket, bir limited şirket veya bir tüzel kişilik vs. değildir. Dolayısıyla özellikle bizim gibi illegal bir komünist partisinin içinde yaşadığımız toplumda parti adına mülk sahibi olması olanaksızdır. Bu kanuni açıdan mümkün değildir. Örneğin "Bu ev Bolşevik Parti'ye aittir" diye tapu alamazsınız. Bu yüzden mülk şu ya da bu kişinin üzerine olmalıdır. Bu da şu demektir: Mülk bir kişinin üzerine olabilir, ama o mülk partinin mülküdür. Bu yüzden tapusunda herhangi bir kişinin ismi olsa da parti mülkü olması nedeniyle sözkonusu mülkün mirasla devri vs. olamaz.

Bu noktada üzerinde durulması gereken noktalardan birisi şudur: Burjuva ilişkilerin-yasaların işlediği bugünkü koşullarda; hukuki kanallarının ardına sığınarak parti mallarına kağıt üzerindeki "sahipleri" tarafından el konulması tehlikesi vardır. Bu tehlikeyi ortadan kaldırmak için öncelikle ideolojik temelde bir eğitim gereklidir. Özel mülkiyet ve parti mülkiyeti konusunda bugünkü burjuva toplumunda sorunun konuluşu ve ele alış biçimleri konusunda insanlarımız özellikle ideolojik alanda eğitilmeli, bu alanda ortaya çıkabilecek olası tehlikelere karşı uyarılmalıdır.

ENGELS ÖRNEĞİ...

Özel mülkiyet tartışıldığında "mülk sahipleri" tarafından Engels örneği ileri sürülür. Sözkonusu "mülk sahipleri"; "Bakın Engels'in de malı, mülkü vardı; kendisi fabrikatördü..." diyerek konularının haklılığını savunmaya ça-

lışırlar. Aslında bu tür davranış içine girenler tartışmayı saptırmaktan ve komik duruma düşmekten başka şey yapmıyorlar.

Neden?

Engels'in aileden varlıklı olduğu doğrudur. Ama biz "varlıklı komünist" olur mu, olmaz mı?" sorusuna yanıt aramıyoruz ki! Hayır, bunu tartışmıyoruz... Tartıştığımız şey, varlıklı komünistin, varlığı nasıl kullandığıdır! Tartıştığımız şey, varlıklı komünistin, "özel mülkiyet" sahibi olarak mı, yoksa bir komünist olarak mı davranıp davranmadığıdır... Örgütlü komünist, "Özel mülkümdür, ben kazandım; geleceğimi, çocuk çocugumu düşünmek zorundayım" deyip "özel mülkiyeti" partinin çıkarlarının üzerinde mi tutmaktadır; yoksa sözkonusu zenginliği proletaryanın mücadelesinin emrine mi sunmuştur?

Sorun kabaca böyledir!

Ve Friedrich Engels bu ikilemeden sonucusunu yerine getirmişti. Engels, zenginliğini proletaryanın emrine vermişti. Örneğin Karl Marx'ın ve ailesinin geçimini sağlayan Engels'tir. Bu gerçeğin Marx tarafından birçok mektupta ifade edildiği de sır değildir!

Kısaca Engels örneği "özel mülkiyetçi" kimseler için "iyi" bir örnek değildir! Malını, mülkünü proletaryanın mücadelesine sunan Engels'in "varlıklı olduğu" gerçeğinin ardına sığınarak "özel mülkiyeti" savunmak en iyi deyimle kişinin kendisini kandırması demektir.

"FEDAKÂRLIKTA" SINIR...

Tüm bu tartışma içerisinde dikkat çektiğimiz noktalardan birisi, örgütlü komünistin kaderini partinin kaderiyle birleştirmesidir. Bu gerçekleşmiş olsa, kapitalist "özel mülkiyet" aşılmış ve örgütlü komünist kendisi ile parti arasındaki "sınırları" ortadan kaldırmış olsa sorun kendiliğinden ortadan kalkacaktır. Bu yapılmadığı için, örneğin örgütlü komünist kendisi ile başkaları

arasında karşılaştırma yapabilmekte, yaptığı "fedakârlıkları" başkalarının yaptıkları ile kıyaslayabilmekte, "fazla fedakârlık" yaptığına "aklı yattığı" koşullarda daha fazla yapabileceği halde yaptığı "fedakârlıkla" yetinme yolunu seçmektedir.

Gerçekte örgütlü bir komünist için, özel mülkü varsa bu özel mülkünden vazgeçmek, bunu partinin kullanımına vermek vs. fedakârlık değil, en normal iştir! Ve bu noktada komünist, eğer kendisi ile parti arasında "mülkiyet" ilişkisini doğru temellerde ele almış olsa "partiye en fazla maddi katkıyı yapıyor muyum, yapamıyorsam nasıl yapabilirim?" sorusunu sorup ona cevap verebilme durumunda olacak; başkasının ne yaptığını, sınırını vs. sorgulamak ve kendisini ona uyarlamak zorunda kalmayacaktır.

Bu durumu en açık biçimiyle bağış kampanyalarında görüyoruz. Bağış döneminde; bağış vermek için başkasına bakıldığı durumlar oluyor, o bilmem ne kadar verdi; ben de bu kadar vereyim vs. şeklinde düşünülüyor, davranılıyor. Gerçekte bu olmaz, olmamalı! Herkes kendi gücüne bakmalı, verebileceğinin en fazlasını vermelidir. En fazlası vermek ne demektir? Kişinin zaruri ihtiyaçlarının dışında kalanların hepsidir en fazlası...

Yine bu noktada belirtmek gerekir ki, eğer birileri ile karşılaştırmak, "fedakârlığın" sınırının kıyaslanması isteniyorsa insanlar kendilerini en fazla yapanla, en iyiyle karşılaştırmalıdır; en kötüyle değil! Ama ne yazık ki, bugün bir dizi yoldaşımızın kendisini partiye alt seviyede katkıda bulunanlara göre ayarladıklarını görüyoruz.

İSRAF SORUMSUZLUKTUR!

Biz eğer geleceğin toplumunu kendi içimizde yaşamak istiyorsak, o zaman şunu da bilmeliyiz: Evet komünizm bolluk toplumudur ama is-

raf toplumu değildir. Diyelim ki, bir tabak yemekle doycak durumdasın; ama dolduruyorsun ve çöpe atıyorsun! Bu tek kelimeyle sorumsuzluktur. Bu, zenginliğin hoyratça kullanılmasıdır, yanlıştır.

Buradan çıkaracağımız sonuçlardan birisi somut olarak parti mülkiyetini -eğer bizim üretim araçları üzerinde kişisel özel mülkiyetimiz yoksa, bütün mülk partinin mülküysen- sorumlu bir biçimde kullanmak ve israfı ortadan kaldırmaktır.

Bu noktada da ilginç olan bir olay var:

Kişisel mülkiyet-parti mülkiyeti ayrımının yapıldığı her alanda, kişisel mülkiyete genelde gayet kısıncı bir biçimde davranılır ve iyi kullanılırken; genel mülk (parti mülkiyeti) aynı sorumluluk içinde kullanılmamaktadır. Örneğin biz bunu bilgisayarların kullanımında veya ödünç alınan arabalar bağlamında vs. görüyoruz.

Biz zenginliği israf edemeyiz. İsrafın da boyutları da var elbette; birisinin israf olarak gördüğünü bir diğeri israf olarak görmeyebilir. Ama bu bağlamda da bir norm vardır, olmalıdır. Örneğin bir bilgisayarın kullanım ömrü, diyelim beş yıl olsun... Farklı yoldaşların kullandığı bilgisayarların aynı derecede ve sürede yıpranmıyor. Bir bilgisayar bir yıl içinde "parçalanırken" veya çalışamaz duruma gelirken, bir diğeri minimum sürecl aşılabiliyor...

Bu, bir bölüm yoldaşın gayet sorumlu davrandığını gösterirken, bir başka bölüm yoldaşın "kendi özel mülkiyetine" gösterdiği özeni parti mülkiyetine karşı göstermediğinin ifadesidir. Bunun tersi cimrilik vs. değildir... Toplumun zenginliğinin doğru dürüst kullanılmasıyla komünistlerin sorumluluğunun kavranması gereklidir.

Yine bu sorunun aşılması için kişisel sorumluluğun güçlendirilmesi ve kişilerin "özel mülkiyet" bağlamındaki yanlış anlayışlarına karşı sağlam, kararlı ve tutarlı bir mücadelenin yürütülmesi bolşevik partisinin görevleri arasındadır.

Ocak 2001 ▲

Susma; sustukça sıra sana gelecek!

Devletin F tipi hücre cezaevleri saldırısına karşı devrimci tutsakların başlattığı açlık grevi ve ölüm orucu eylemi sürerken dışarda devrimci tutsaklarla dayanışma, kamuoyu oluşturma, devrimci tutsakların taleplerini geniş kesimlere taşıma yönünde çabalar devam ediyor. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler de bu yönde çalışmalarını güçleri oranında sürdürüyorlar. Bolşevikler, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ve yurtdışında buldukları alanlarda bir dizi etkinlik/eylem düzenlediler; kendi eylemleri dışında diğer devrimci örgütlerin düzenlediği eylemlere katılarak güç verdiler; faşist Türk devletinin 19 Aralık'ta devrimci tutsaklara yönelik katliamı karşısında protestolarını yükselttiler.

Bolşevikler bu eylemler için çok çeşitli propaganda ve ajitasyon malzemeleri hazırladılar. Katliamın hemen ertesinde çıkarılan ve çok yaygın olarak dağıtılan bildirilerde; faşist Türk devletinin katliamcı yüzü teşhir edilerek, kitleler açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsaklarla dayanışmaya ve faşist devleti protesto eylemlerine katılmaya çağırıldı...

Aşağıda kimi eylemlere ilişkin okuyucu mektupları ile yaygın olarak dağıtılan bir bildiri yayınlıyoruz.

**DEVİRİMCİ TUTSAKLAR
SÜRESİZ AÇLIK GREVİNDE...**

**F TİPİ
CEZAEVLERİNE
HAYIR!
DEVİRİMCİ
TUTSAKLARA
ÖZGÜRLÜK!**

BOLŞEVİK PARTİ

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler, çıkardıkları ve yaygın olarak dağıttıkları bildiri, afiş ve pullarla cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik katliamı protesto ettiler, kitleleri devrimci tutsaklarla dayanışmaya çağırdılar, "Devrimci tutsaklara özgürlük!" talebini yükselttiler. Aşağıda cezaevleri bağintısında yürütülen çalışmalarda kullanılan malzemelerden bazılarını yayınlıyoruz.

Alanımızda

F tipi hücre sistemine karşı yapılan çalışmalardan...

Faşist Türk devletinin cezaevlerinde yaptığı katliam sonucu onlarca devrimciyi katletmesi, yüzlercesini yaralaması sırasında ve öncesinde hücrelere karşı bölgemizde güç ve olanaklarımız ölçüsünde birbirini izleyen değişik tarihlerde çeşitli çalışmalar yürüttük. Bunlardan bazılarının dökümü aşağıdadır:

— Faşist devletin hücreleri yaşama geçirme planına karşı yürüyen kampanya bağlamında biz de bir bildiri çıkararak tavrımızı ortaya koyduk. Bu bildiri çoğaltılarak çeşitli bölgelerde dağıtıldı.

— Hücreleri teşhir eden devrimci tutsaklara özgürlük talep eden pullar hazırlandı. Pullar çeşitli bölgelere yapıştırıldı.

— Açlık grevleri ve ölüm oruçları bağlamında başka bir çeşit pul daha hazırlandı. Sayıları az olmakla birlikte afiş de hazırladık ve bunları da yapıştırdık.

— Faşist devletin 20 ayrı tutsakevinde yaptığı katliama tavır takınan (ikinci) bir bildiri çıkarıldı. Bu bildiri de çoğaltılarak yoğun olarak dağıtıldı.

8 Ocak 2001

... 'dan Bolşevik Partizan taraftarları ■

FAŞİST TÜRK DEVLETİ ONLARCA DEVRİMCİ TUTSAĞI KATLETTİ! UNUTMAYACAĞIZ, UNUTTURMAYACAĞIZ, HESABINI DEVRİMLE SORACAĞIZ!

İşçiler, emekçiler!

Faşist Türk devleti, katliamlar serisine yeni bir sayfa daha ekledi. 20 ayrı tutsakevinde onlarca devrimci tutsağı katletti.

Tarih 19 Aralık 2000. Saat 05. Devlet 20 tutsakevinde aynı anda saldırıya başladı. Binlerce asker, özel tim, robocop, helikopter, panzer, gözyaşartıcı bomba, sis bombası, yangın bombası, buldozer vb. eşliğinde başlatılan saldırı sonucu onlarca devrimci tutsak katledildi. Yüzlerce devrimci tutsak yaralandı.

Saldırıdan bu yana, iki gün geçmesine rağmen Çanakkale ve Umraniye tutsakevlerinde, devrimci tutsakların direnişi sürüyor. Direnişin sürmesi, devrimci tutsakların teslim olmaması devleti kudurtuyor.

Devlet zaten tutsak aldığı, dört duvar arasına kapattığı devrimcileri, tutsakevlerini yakıp-yıkarak, onlarca devrimci tutsağı katlederek, yüzlercesini yaralayarak yeniden tutsak aldı. Bunun adına da utanmaz bir şekilde "hayata dönüş operasyonu" adını verdiler.

Devrimci tutsaklar tutsak olmalarına rağmen, çıplak bedenleriyle sonuna kadar direndiler. Direniş sırasında onlarca devrimci ölümsüzleşerek toprağa düştü. Yüzlercesi yaralandı.

Sizler devrimci iradenin teslim alınamayacağını gösterdiniz. Sizlerin direnişinizi ve mücadelenizi selamlıyoruz. Direnişiniz direnişimiz, mücadelemiz mücadelemizdir!

Faşist devlet devrimci tutsakları başta Bayrampaşa olmak üzere diri diri yaktı. Kendi katliamlarını, kendi sorumluluklarını gizlemek için utanmadan devrimci tutsakların "kendi kendilerini yaktıkları" yalanını uydurdular. Oysa unuttukları bir gerçek var. Devletin saldırılarına, her türlü müdahale imkanlarına karşı, çıplak bedenleriyle sonuna kadar direnen, devrimciler kendi yaşamlarına kendileri son vermez!

Katliamdan yaralı kurtulan devrimciler, açlık grevi ve ölüm orucu nedeniyle bedenleri güçsüzleşen

devrimciler apar topar hücrelere nakledildiler. "Gerekli yasal düzenlemeler yapılmadan F tipi cezavleri açılmayacaktır" diyenler, "F tipi cezavleri süresiz ertelenmiştir" diyenler, yaptıkları katliam ile beraber hücreleri devreye soktular.

İşçiler, Emekçiler!

Devrimci tutsaklara yapılan saldırı sana yapılmıştır. Çünkü onlar sizlerin ezilmemesi için, sömürülmemesi için, özgür ve yeni bir dünyada yaşamamız için yürüttükleri devrim mücadelesi içinde tutsak düştüler.

Katliamlara sessiz kalmayın! Susmayın! Devrim için mücadeleyi yükseltin! Örgütlenin!

Faşist devlet tutsak aldığı devrimcileri, kişiliksizleştirmek için, devrimci kimliklerinden soyutlamak için elinden geleni ardına koymadı. Bütün saldırı ve katliamlara rağmen devrimci tutsakları teslim alamayan devlet, yeni saldırı adımı olan adına F tipi denilen izolasyon hücrelerini gündeme getirdi. Devreye soktuğunuz hücrelerinizle de devrimci tutsakları, devrimci iradeyi teslim alamayacaksınız!

İşçiler, Emekçiler!

Gün mücadele günüdür. Gün devrimci tutsakların katledilmesine karşı tepkimizi gösterme günüdür! Gün acımızı ve öfkemizi devrim mücadelesini yükselterek gösterme günüdür! Gün Bolşevik Parti önderliğinde örgütlenerek, bu faşist devleti mezara gömmeye günüdür!

- **DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!**
- **FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!**
- **YA FAŞİZM YA DEVRİM!**
- **HÜCRELERE HAYIRI DEVRİMCİ TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

20.12.2000

**BOLŞEVİK PARTİZAN
DERGİSİ OKURLARI**

Yaşasın devrimci dayanışma!

Kasım 2000'nin başlarında cezaevlerinde açlık grevindeki devrimci tutsakların direnişini desteklemek ve F tipi hücre sistemine karşı kamuoyu yaratmak için bölgemizde bir komite oluşturduk. Komiteye bizim dışımızda TKP(ML), TKP/ML, Devrimci Çözüm, MLKP ile devrimci-demokrat insanlar katıldı.

Komiteyi oluşturmak için ilk kez biraraya geldiğimizde ne tür eylemler yapabileceğimiz üzerine tartıştık. Komitenin oluşturulabilmesi için üzerinde anlaşabileceğimiz bir bildirinin/platformun olması gerektiğini belirttik. Bu önerimiz kabul edildi ve bir sonraki toplantıya herkesin bir bildiri taslağı hazırlayıp getirmesi kabul edildi. İkinci toplantıda bizden başka hiç bir örgüt bildiri taslağı getirmemişti. Hazırladığımız taslak okunup onaylandı.

İki sayfalık Türkçe bir bildiri çıkardık. Bu toplantıda komitenin adını da "Cezaevlerindeki Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi" olarak belirledik.

18 Kasım'da bölgemizde başlayan, Brüksel'de sona eren "Uzun Yürüyüş"ün başlangıç mitingine komite olarak katıldık, destek verdik. (...)

Daha sonra 9 Aralık'ta şehir merkezinde bir miting yaptık. Noel ve yılbaşı dolayısıyla şehir çok kalabalıktı. Çıkardığımız Fransızca bildiri

miting alanına götürdüğümüz güçlü araçlardan defalarca okundu. Tespit ettiğimiz sloganlar Fransızca atıldı. Çıkardığımız Fransızca ve Türkçe bildiriler dağıtıldı. (...)

11-16 Aralık tarihleri arasında her gün şehir merkezinde komite olarak pankart ve kartonlara yapıştırılmış fotoğraflar taşıyıp bildiri dağıttık. Günde ortalama 1500-2000 adet bildiri dağıttık.

Yaptığımız mitinge katılan Yunanlı bir grup bildiriye imza atmamak istediklerini bildirdiler. Bunu uygun bulduk. Bu grup Yunanca ve Fransızca dillerinde devrimci tutsakların direnişini destekleyen bir döviz hazırlayarak yaptığımız bütün eylemlere katılıp eylemlere destek verdiler.

16 Aralık'ta şehir merkezinde kitlesel bir miting yaptık. Aynı gün ve aynı saatte, aynı meydanda eylem izni alan bir başka komite (içlerinde EMEP ve Alevi derneği olmak üzere yedi ayrı dernek) eylemi birleştirme önerisinde bulundu. Bunu kabul ettik. Miting alanında bizim komitemiz hazırladığı Fransızca açıklamayı okudu. Diğer komite ise kısa bir basın açıklaması okudular.

Bu mitingten sonra bildiri dağıtımını üniversite kantinleri önünde sürdürüldü.

19 Aralık tarihindeki katliam sonrasında yeni bir bildiri hazırlandı.

23 Aralık 2000 tarihinde şehir merkezinde bir korsan yürüyüş ve miting gerçekleştirildi.

30 Aralık Cumartesi akşamı meşaleli yürüyüş yapma kararı aldık. Fakat polis yine izin vermedi. Buna rağmen yürüdük. Katılım 100 kişi civarındaydı ve çok düşüktü.

6 Ocak 2001 tarihinde bölgemize yakın bir bölgede yapılan izinli bir yürüyüşe katıldık. Hava yağışlı olmasına rağmen katılım 500 civarındaydı.

Yürüyüş ve mitinglerde en çok "Kahrolsun faşist Türk devleti!", "Devrimci tutsaklara özgürlük", "Tecrit hücrelerine hayırlı!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganları (Fransızca olarak) atıldı. (...)

Şimdiye kadar yaptığımız eylemlerde 20 bin adet bildiri dağıtıldı.

Sonuç olarak böyle bir komite oluşturulması yapılan eylemler açısından olumlu oldu. Komiteye katılanlarla önümüzdeki dönemde komite olarak başka konularda ortak çalışma yapma imkânları doğdu.

Ocak 2001, bir BP okuru ■

Viyana'da eylem...

Devrimci tutsakların F tipi hücrelere karşı başlatmış oldukları açlık grevi ve ölüm orucunun 61. gününde faşist TC'nin saldırısı ertesinde Türkçe ve Almanca bildiri çıkarıldı. Türkçe bildiri büyütülerek çeşitli yerlere duvar gazetesi biçiminde yapıştırıldı. (...)

Daha sonra DETUDAK adına yapılan eyleme katıldık. Bu eylemde ajitasyon-propaganda çalışması yürüttük. Eyleme KOMAK ile ML'den arkadaşlar da katılarak destek verdiler.

Yine bu örgütlerden arkadaşlar 9 Aralık 2000 tarihinde ortaklaşa çıkardığımız Almanca bildiriden yoğun bir biçimde dağıttık. (...)

11 Ocak 2001, bir BP okuru ■

Faşizme ölüm, tek yol devrim!

Faşist Türk devletinin cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik katliamlarına karşı protestolar sürerken devrimci örgütler, oluşturdukları bir platform temelinde, açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsaklarla dayanışma eylemleri düzenliyorlar. Bu eylemlerinden sonuncusu Strasbourg'ta yapılan bir haftalık açlık grevi eylemi oldu.

20 Şubat 2001 tarihinde Fransa'nın Strasbourg kentinde, Place De La Gare Centrale meydanında başlayan dönüşümlü açlık grevi faşist Türk devletinin 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirdiği cezaevi katliamını, Güney Kürdistan'a yönelik saldırı hazırlıklarını ve HADEP yöneticilerine yönelik gözaltında kayıp olaylarını protesto etmek, F tipi tecrit hücrelerine karşı yapılan açlık grevi ve ölüm orucuyla dayanışmada bulunmak için başlatıldı. Biz Bolşevikler olarak bu eyleme katılarak destek verdik.

- Faşist Türk devletine ölüm! Tek yol devrim!
- Topyekün saldırıya karşı topyekün direniş!

Şubat 2001, bir BP okuru ■

Katliamların hesabını devrimle soracağız!

Faşist Türk devletinin devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik katliamını protesto ve devrimci tutsakların F tipi cezaevlerinde tecrit edilmesine karşı dayanışma eylemleri sürmektedir.

Bolşevikler olarak, geçtiğimiz dönem, bölgemizde örgütlenen eylemlerde kendi propaganda-ajitasyon çalışmamız yanında düzenlenen yürüyüş, miting gibi eylemlere katıldık. Kendi ajitasyon-propaganda-mız bağintısında Almanca ve Türkçe dillerinde hazırlanmış bildirilerin dağıtımını çeşitli alanlarda sürdürdük. Yine faşist devleti teşhir kampanyasının bir parçası olarak derneklerimizde konuyla ilgili seminer ve toplantılar düzenledik. Faşist Türk devletinin yaptığı katliamı mümkün olduğu ölçüde yaygın bir şekilde anlatmaya ve kamuoyu oluşturmaya çalıştık.

Geçtiğimiz dönem bölgemizde devrimci örgütlerin bir platform temelinde biraraya gelerek düzenledikleri iki eylem yapıldı. Bunlardan birisi burjuva medyayı protesto eylemi; diğeri ise Köln'de yapılan "Topyekün saldırıya karşı, topyekün direniş!" mitingi idi.

6 Ocak 2001 – Frankfurt: Burjuva basın yayın kuruluşlarının faşist Türk devletinin baskı ve katliamına verdiği desteği protesto etmek amacıyla devrimci güçler Hürriyet ve Milliyet gazetelerinin Frankfurt'taki merkezleri önünde bir protesto mitingi düzenlediler. Bu mitinge biz Bolşevikler de katıldık. Burada yapılan konuşmalarda hakim sınıfların sesi burjuva basının katliamdaki rolüne dikkat çekildi. Her örgütün kendi pankartı altında katıldığı mitingte burjuva basın protesto edilerek kitleler 6 -13 Ocak arasında sahibinin sesi Türk gazetelerini boykot eylemine çağrıldı.

27 Ocak 2001 – Köln: Geçtiğimiz dönem, devrimci güçlerin ortaklaşa düzenledikleri eylemlerin en büyüğü Köln'de gerçekleştirildi.

Faşist Türk devletinin devrimci sol güçlere, 'sol' muhalefete yönelik başlattığı topyekün saldırıya karşı topyekün direnişin bir ilk adımı olarak düzenlenen eyleme onbinler katıldı. Biz Kuzey Ren Vestfalya Bölgesindeki Bolşevikler ve diğer bölgelerden gelen yoldaşlarımızla birlikte pankart açıp blok kurarak eyleme katıldık. Ebertplatz'da başlayan ve Neumarkt önünde yapılan bir mitingle sona eren yürüyüşe Almanca hazırlanmış "Türkiye'de hücre sistemine hayır! – Bolşevik Partizan" pankartı ile Almanca-Türkçe dillerinde hazırlanmış olan "İşgalci faşist Türk ordusu Güney Kürdistan'dan defol! – Stërka Bolşevik" pankartlarıyla katıldık. Almanca ve Türkçe hazırlanmış bildiriler dağıttık.

Devrimci örgütlerle PKK'nin oluşturduğu platformda –katılmak için başvurduğumuz halde, şu ana kadar bizim başvurumuz hakkında olumlu veya olumsuz herhangi bir tavır takılmamıştır!– yer almamıza rağmen bugüne kadar yaptığımız gibi bugünden sonra da yapılacak eylemlere mümkün olan en fazla güçle katılmaya, destek sunmaya devam edeceğiz.

Şubat 2001

Kuzey Ren Vestfalya bölgesinden BP okurları ■

Di herêma navnetewî de û li Kurdistanana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

**DINYA
DÎ BÎN SERWERÎYA
EMPERYALÎZMÊ DE!**

30

**JÎ BO PÊVAJOKA DINYA
PROLETER TESPÎTÊN
SERNAKOKÎ/SERDIJMIN
ŞAŞ IN!**

20. Pêvajoka şoreşa dinya proleter ji bo ku tevahiyeke pojavokên cûre yên şoreşê, encameke wê ye, ji bo şoreşa dinya proleter tespîta di mata dinyayê de sernakokiyek û serdijmin kirin şaş e.

Tespîta ku di mata dinyayê de were kirin, tespîta sîstema emperyalîst hedefa şoreşa dinya proleter e.

Ev tespîta, rewşa hemandemê kirina çareserkirineke cihêxwazî dereke nake. Ji bo pêvajoka şoreşa dinya proleter tespîta sernakoki/serdijmin di aliyê teoriyê de şaş e; di aliyê pratîkî de têkêliyeke pêvajokê, ji bo têkêliyeke wê ya din bi tek alîkî ve, pêvegirêdayî têxin destê xwe hatiye pêkanîn.

21. Şiyara komünîst ya bingeh ya qurna emperyalîzmê û şoreşên proleter şiyara "Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!" e. Naveroka vê şiyarê ku di Enternasyonala III. (Komînternê de) hatiye bêlî kirin,

pêkanîna pêvajoka şoreşa dinya proleter ya şoreşa herêka sosyalîst li welatên emperyalîst û ya şoreşa herêka antiemperyalîst (netewî) demokratîk li welatên bindest e. Ev herdu herêkana têkiliya cûre ya eynî pêvajokê ne û her du jî desteka hev û du dikin, muhtacên hev in. Parastina yekî ji vanan bi tek alîkî ve zêde kirin û serfiraziya yekî bi tek aliyekî ve bi serfiraziya yên din ve girêdayîyê şaş e.

22. Tûme sîstema emperyalîst ji şoreşê re avis e. Li hemû welatên sîstema emperyalîst, mercên objektîv yên pêwîst yên şoreşê bi îmkân dikin —di vê yan jî wê gêhîştinê— hene. Şoreşa proleter yan jî şoreşa di bin serokatiya proleterya de, li her welatê dinyayê mumkûn e.

23. Pêvajoka şoreşa dinya proleter, pêvajoyeke ku bi pêkanîna li welatên yên di nava zincîra emperyalîst de ne, her tim dikarin ji helqa wê ya herî jar yeko biqetin e.

"Helqa herî jar" welatekî ku tê de hem nakokiyên objektîv yên herî kûr hene "hem yên li jor êdî ne di rewşê de ne bi metodên berê birêve bibin, hem jî yên li jêr êdî birêvebirina bi awayê berê qebûl nayin û di çalakiya dîrokî ya serbixwe de ku vê rewşa ruhê girsehan nîşan dide de zêdebûneke ku bi çavan tê dîtîn" rewşa şoreşgerî heye û hem jî sereta subjektîv jî bo şoreşê amade ye. Ango welatekî ku tê taxa zanebûn û rêxistîbûna karkeran, gundiyan, ya çînen şoreşger û tebaqên din di taxa mîmkûnkirina şoreşê de ye.

24. Tespîta helqa herî jar, dikare ancax jî bo yeko yeko welatan ku bi girgînî were kirin rast bibe. Tespîtên gelemper qiteyî, yan jî jî bo komên welatên bêlî tespîtên tîr kirin bi kêrnayên, şaş û hêviya rola proleterya û kedkarên welatên ne "navenda bahozê şoreşê" payîn tespîtên bi zezar in yên bi kêrî nermandina alîkarîkirina tevgerên di navenda bahozê şoreşê de tê nin.

DI DINYA EMPERYALÎST DE YA PÊŞKER "HÊZ"Ê!

25. Yên li dinya emperyalîst esas serwerin, yên xwediyê hêza ku di hemandemê de karibin jî bo hegemonya dinyayê kefteleştê bikin, hêza mezin ya emperyalîst e. Bi nêrbarî hêzên mezin yên emperyalîst yên li DAY, Japonya, Almanya, Fransa, Ingiltere û Rûsyayê (di mana di haydûtiyê de mezinayî) ya heman demê ne. Hêzên emperyalîst yên xeynî van jî, bê şik, fêrehvan, hêrîşker û emperyalîst in. Li kedxwariya gelek welatên girêdayî parê distîne û hetta li hinekan jî di rewşa hêza emperyalîst ya esas de ye. (Mînak, weke Îtalya li hînek welatên Afrîka Bakur; Belçîka, li Afrîkayê di koloniyên xwe yê kevin de; Kanada, li hinek welatên Amerîka Latîn; Hollanda, li koloniyên xwe yên kevin wv.; Kanada û Îtalya, li cem 5 hêzên mezin yên emperyalîstên rojeva klûba bi navê G7 "welatên îndûstrî yên herî pêşketî" cih digrin, wv.) Di gel vê, ne di wê hêzê de ne ku karibin di heman demê de bi hêzên din yên mezin yên emperyalîst ve jî bo hegemonya dinyayê tîkavî kefteleştê.

26. Hêzên emperyalîst yên din yên ku bi hêzên mezin yên emperyalîst ve werin hevberkî kirin, di heman demê de qasî wan ne bihêz in û di pêwendiyên xwe yê bi

hêzên emperyalîst ve aliyê jar pêktînin qet bi tu awayî ne di rewşa "welatê bîndest" de ne. Li van welatan dijî hêzên mezin yên emperyalîst "serxwebûn" parastin, bi babetê politîkeke emperyalîzma "netewa" "xwe" dijî hêzên emperyalîst yên biyanî parastin şaş e. Di her welatê emperyalîst de serdijmin emperyalîzm wî welatî, bûrjûva emperyalîst ya wî welatî ye.

27. Hêzên mezin yên emperyalîst di keftelefta hegemonya dinyayê de, hem dijî gelên dinyayê, hem jî dijî reqîbên xwe yên emperyalîst rêxistinên îtifaqê yên cûrê pêktînin. Ev rêxistinên, bipêşanî, her dem di rewşa yê di nava wê de kî bi herî hêz e berjewendiyên wî diparêze.

Nimûne, DAY, NATO (Rêxistina Peymana Atlantîka Bakur), ku hemû hêzên pêwîst yên emperyalîst yen rojava tê de ne, jî bo berjewendiyên xwe damezirandiye û bi kar tîne. Rêxistina bi navê NAFTA (Herêma Bazirganiya Azad Ya Amerîka Bakur) ku 1992 de hat damezirandin, rêxistina emperyalîzma DAY ku Qita Amerîka jî raqîbên xwe yên emperyalîst re bernede ye.

Yekitiya Avrûpa (YA) di heman demê de, ya hêzên mezin yên emperyalîst li Avrupa Rojava, di esasê xwe de, di pêşangiya Almanya de, rêxistina bi hêzên mezin yên emperyalîst yên din re ya reqabete û rêxistinîbûna dijminahiya dijî gelên e.

APEC (Rêxistina Hevkariya Ekonomîk Ya Asya-Pasîfik), di heman demê de bipêşanî navgîna keftelefta hakimiyeta emperyalîzma Japon, ya bi hêzên mezin yên emperyalîst yên din re ye.

28. Di hema demê de, Rûsya ku hêza xwe ya berî 1980 wenda kiriye, di keftelefta dinyayê de, di rewşa jarbûyê de ye. Di rewşa niha de, bi esasî hewla parastina împaratoriya Rûsya ya revîsyonîsta kevin dide. Rûsya kevin, di herêmên li derveyî împaratoriya sosyalemperyalist de, herêmên bandûra mêtinkaranû di qeysa pewîst de di rewşa jî raqîbên xwe re berdaye yê de ye. Di gel vê, hêza herî mezin ya leşkerî ya duemîn ya dinyayê bûn; Rûsya bi tenê û hêzên dewletên Yekitiya Sovyeta berê yên ku niha bi wê re hereket dikin werin girtin jî, di aliyê aborî de hina rewşa xwe ya hêzêke herî mezin jî ya dinyayê bûnê dide ajotin. Weke potansiyel jî xwendiyê îmkânên ku bigêhêje hêza xwe ya berêye

Dûmahîk Hêye

B I J Î K o n g r e y a m e , y a 6 !

Roja 21'ê
CARUZAN
11/1992

8 MART

YAŞASIN 8 MART ULUSLARARASI EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!

**BOLŞEVİK
PARTİZAN**